

thiếu nhi

Huyền Văn Minh

PHÒNG SÁCH MỸ THUẬT

86

Đừng đòi bạn thành thù, hãy đổi thù
thành bạn.

GIẢI ĐÁP ĐỐ VUI CÓ THƯỞNG SỐ 84

1) Chỉ có một cách duy nhất là nhắc hai cây diêm số 7 và số 9 đặt làm hai đường chữ thập trong hình vuông 1, 3, 6, 4 để chia hình vuông này ra làm bốn hình vuông nhỏ. Như thế hệ thống cả thảy có 6 hình vuông:

— Hình vuông lớn nhất bao trùm cả hệ thống gồm các que diêm 1, 3, 6, 4, 12, 10, 5 và 2. (Lời giải của các em sai nhiều vì cả hệ thống của các em là một hình thước thợ).

— Hình vuông ở góc 1, 3, 6, 4.

— Và 4 hình vuông nhỏ nằm trong hình vuông ở góc này.

2) Bà ta có 4 con trai và 3 con gái.

Kỳ này chỉ có 5 em có tên sau đây trả lời đúng cả hai câu hỏi, mỗi em được tặng 1 tờ Thiếu Nhi số 87:

1) Trần Hùng, 540 Trần Hưng Đạo Saigon 5.

2) Tuấn Anh, 269/2 Nguyễn Văn Thoại — Cư xá Lữ Gia, Phú Thọ — Saigon.

3) Lê Công Phương 370 Trần Hoàng Quân Saigon 11.

4) Kim Lân 1 Trưng Trắc — Huế.

5) Trần Ôi Thương 7 Trần Hưng Đạo Đà Nẵng.

BÀI NHẬN ĐƯỢC TỪ NGÀY 9-4-73 ĐẾN NGÀY 14-4-73 CỦA CÁC EM.

Ly-San, Hoài nam Toàn, Vương hoài Long, Anh Chi, Nguyễn hạ Ngàu Thông, Thiên Nam, Linh Trung, Châu kiều Đông, Nguyễn văn Vân, Tử Quý, Xanh Rêu, Nhóm TST, Trần như Bảo, Nhật huyền Giang, Huyền Thoại, Lan Chi, Thiên bất Hủ, Ương Quỳnh, Nguyễn văn Ai, Hùng Sơn, Trần chí Thanh, Trần quốc Bảo, Bảo Tuyền, Huỳnh thị Kim Lan, Bành kim Thịnh, Long Giang, Trần Du, Nguyễn thị Cẩm Hồng, Lương văn Hòa, Thẩm cổ Xanh, Khiếu quốc Việt, Nguyễn Hanh, Cửu long Giang, Tê Hát, Cao giang Phương, Kim Yến, Văn cát Trắng, Tường Như, Hoài Thương, Lưu phước Hòa, Hoa Huyền, Cẩm mỹ Minh, Lê xuân Hoàng, Yên Phương, Rong Tim, Thái Khanh, Nghi Phục, Bửu Huy, Hiếu Dự, Hương Loan, Nguyễn văn Tổng, Tuấn Dũng, Nguyễn thị Trinh Trinh, Hoa Bưởi, Khiếu quốc Vy, Bằng Vân, Lý hữu Vy, Tê và Đề, Thu Thủy, Mẫu Đơn, Hà văn Tân, Trịnh thiên Vũ, Trương Can, Anh Tuấn, Trần Du, Cô Đơn, Võ đình Hà, Rêu Xanh, Không quốc Hùng, Lê

khánh Trình, Ca Dao, Rong Hồng, Đỗ, Lâm phước Điền, Thiên bất Hủ, Hàn Sinh, Nguyễn ngọc Hoàng, Anh Hoan, Vũ thị Hạnh Trang, Vũ thị Chi, Mây Tim, Hồ thanh Nga, Phạm ngọc Anh, Nhóm ABC, Nguyễn Bê, Phạm hoài Nhân, Trỏ Đế, Nguyễn thị Hòa, Võ hồng Thu, Xuân Hải.

TIN NHA TRANG

Đề có thời giờ học tập hầu tiện việc thi cử cho kỳ thi đệ nhị L.C.N Ban Điều Hành Gia Đình Thiếu Nhi chỉ nhánh Nha Trang tạm gián đoạn việc sinh hoạt trong vòng một tháng kể từ ngày 29-4-73 và sinh hoạt lại vào ngày 3-6-1973. Ban Điều Hành thành thật cáo lỗi cùng các đội, hẹn tái ngộ.

HỘP THƯ

CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Bà thân sinh em T.N, Mỹ Tho: Đọc thư bà, tôi rất xúc động và cảm phục tấm lòng thương con của bà. Nữ văn hào Pearl Buck tiếng tăm lẫy lừng, được cả thế giới ngưỡng mộ, đáng kể là người thành công trên đời. Vậy mà gặc như suốt đời bà không thể vui được, cũng vì đồng cảnh ngộ với bà, có một người con gái không mạnh khỏe bình thường. Khi mà một bậc hiền mẫu gặp cảnh ngộ đó, thì kể như cuộc đời không thể còn ngày hoàn toàn vui nữa. Người Công Giáo có niềm an ủi rằng, đó là do ý Chúa định, và xin tuân theo ý Chúa. Lòng thương con của bà đã an ủi em rất nhiều. Tôi cũng muốn chiều theo ý bà để giúp cho em lên tinh thần, nhưng tiếc rằng kỹ thuật của em chưa được vững. Xin bà mua cho em các cuốn Luyện Văn, Hương sắc trong vườn văn của Nguyễn hiền Lê, Thuật viết văn của Nguyễn văn Hào v.v... Trước nhất, xin bà mua cho em bộ Giảng Văn của Giáo sư Trần Bằng Phong, các lớp 6, 7, 8, 9, 10 em đọc, để cho có căn bản về cách hành văn và làm thơ. Xin bà thông cảm với Thiếu Nhi, vì mục thơ văn chỉ có mấy trang. Bài gửi về nhiều, ban thư viện phải chọn lựa theo tiêu chuẩn giá trị mà không thể chọn vì cảm tình giá trị mà rất trọng bà và thương mến em. Kính.

Em Dung, Ninh Hòa: Cuộc thi văn, thơ, đã hết hạn nhận bài. Ngày Trung Thu sẽ loan báo kết quả, giải thưởng là sách báo em ạ.

Em Dương thanh Minh, Bình Minh: Em thật là một cậu bé cầu tiến và hướng thượng. Chị cảm ơn em đã tin

cậy mục Bạ Vàng, và chị mong rằng sau khi đã coi cuốn Người Việt Cao Quý tới 3 lần, em hãy cho bạn mượn để họ thêm vững tin ở tương lai dân tộc em nhé.

Em Lộc thị Dung, Tùng Nghĩa: Em gửi 360đ về nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon 1 sẽ nhận được cuốn Những tật bệnh... của bác sĩ Đỗ hồng Ngọc. Nhớ ghi chú cho nhà sách biết rằng số tiền em dùng để làm gì đấy nhé.

Em Giao Long, Tam Kỳ: Chị có chụp hình ba người mấy lần với mấy người bạn khác nhau. Có cái thì 3 người trong hình có một đi xa. Có cái thì còn cả, hai người bạn chị hiện vẫn thân với chị lắm. Các cụ xưa hay cẩn thận quá, đừng lo, em nhé.

Em Anh Thư, Saigon: Em thưa với ba rằng tòa soạn T.N. rất cảm động trước tấm lòng nhiệt thành sốt sáng lo lắng cho tương lai giới trẻ của ba. Thiếu Nhi rất hân hoan đón tiếp những tài liệu bài vở giúp mở rộng kiến thức. Em cứ gửi tiếp em ạ.

Em Võ hồng Thu, Tam Kỳ: Bộ ten của em bao quát có giá trị lịch sử hơn, nhưng sự hai em tranh luận thì sai em ạ. Tranh luận như vậy không đi tới đâu mà điều thiệt thòi nhất là hai em đã mất bạn rồi đấy, phải không em.

Em Hồng Nga, Cần Thơ: Tên em không trùng với ai nghe em.

Em Lê trọng Hưng, Chợ Lớn: Trong truyện dài «Thước mơ làm Văn sĩ» chú N.T. có lồng vào truyện một phần quan niệm nào về kỹ thuật viết (thi dụ như không nên viết sáo và chú có ghi câu mẫu). Dụng ý của chú là muốn gián tiếp chỉ cho các em tránh những sai lầm bằng một lối văn không quá khó khan. Ngoài ra, chú cũng viết ở mục «Em tập viết văn» những điều mà chú nghĩ rằng có ích cho các em. Viết văn không có gì bí mật gia truyền mà các văn sĩ sợ lộ, vì văn chương nó rành rành ra giấy chữ có pha chế gì dân. Chị nghĩ rằng không có một nhà văn nào trên đời này lại phải giữ kín những bí quyết. Tem thư đã có một chú bé xì phên rồi em ạ.

Em Mạc văn Nghị, Gia Định: Họ Mạc có nhiều danh nhân lắm, mà hiện nay thì có em ngoan ngoãn không làm hổ thẹn tiền nhân, sao chị lại cười hờ em. Vụ sách em có nhũ ý tặng thư viện, để chị nghiên cứu lại coi đã nhé. Chứ như hiện nay thì chị còn thối chí lắm, sợ rằng tiền ban thư viện chưa thể hoạt động hữu hiệu, sách cứ bị thất lạc, nên chị chưa nhận đâu, em hãy cứ giữ lấy nhé.

Xem tiếp trang sau →

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

thiếu nhi

Tòa Soạn 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T 42152

Cơ Sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn — Đ.T. 20.348.

Chủ Nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ Biên : NHẬT-TIẾN

Năm thứ ba — Số 86 — ngày 22-4-1973
Giá : 50 đ

MỤC LỤC

● Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn Hùng Trương 1 ● Thắc mắc của em Bách Khoa phụ trách 2 ● Truyện ngắn : Hối Hận Đặng Hoàng phóng tác 3 ● Sáng tác :

Thư cho chị học
bàn của Hạt Me 26 — Bỏ lại sau
lưng của Vi Vương 26 ● Bút ký :
Một tuần lễ ở Tòa soạn của Nhật
Tiến 27 ● Phóng sự sinh hoạt :
Trại Huấn Luyện của Gia Đình Thiếu
Nhi Đà Lạt 28 ● Cuộc thi sáng
tác : Xích mích thư hùng của Lưu
Minh Dũng 20 ● Cuộc thi thơ 21 ●
Bướm trong vườn 19 ● Sơ tư :
Những thành tích lạ lùng trên thế
giới của Anh Thư 6 — Xiên Linh
của Văn Trung 10 ● Áo thuật :
Uống bằng cầm và răng của áo thuật
gia Kassagi ● Giải trí : Ô chữ của
Nguyễn Gia Kiệm 8 — Đố vui có
thưởng 8 ● Thủ công : Hình người
cử động của Tóc Hồng 22 ● Trang
kỹ thuật của Bình Electronic 23 ●
Trang Vườn hồng : Suối mát của
Đỗ Phương Khanh 17 — Đẹp người
Đẹp ta của Vũ Khoa 16 — Chì ơi
của Mai Loan 16 — Tay ngọc bên
bếp hồng : Chè đậu xanh thập cẩm
của Trúc Đào 17 — Mẫu thêu của
Vi Vi 17 ● Truyện tranh : Tin Tin
và Đặc vụ than đá của Hergé 14 —
Cùng đi với Tử Thần của Nguyễn
Tài 24 ● Truyện dài : Ngón tay
của nhà kỹ sư của Conan Doyle 30
— Đòi bạn-giang hồ của Phan
Khương Thái 31 — Thuở mơ làm
văn sĩ của Nhật Tiến 32.

TRANH BÌA CỦA VI VI

HOA BẮT TỬ
(Immortel)

Thư Chủ nhiệm GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Ngày xưa ở thành Bá Đạt, xứ Ba Tư hồi thời vua Hà-Anh Ra-Xich, có một vị lãnh chúa tên Ô Ma. Ông ta rất giàu có, nhưng lúc nào cũng buồn, rất buồn, gương mặt thường lộ vẻ u sầu.

Ông ta không tìm được hứng thú ở bất cứ việc gì. Trong khi anh em và bạn bè của ông ta đi săn bắn hay dạo chơi với nhau chuyện trò vui vẻ, ông ta nằm một mình trong phòng, trơ trọi.

Một hôm, một người khách lạ đến gặp Ô Ma. Đây là một cụ già, râu tóc bạc phơ, có vẻ như một nhà hiền triết. Cụ hỏi vị lãnh chúa :

— Ngài có muốn được hạnh phúc chăng?

Hai mắt Ô Ma sáng lên, ông ta nhìn cụ già :

— Ô! Đây là điều ta đang mơ ước.

Cụ già nói tiếp :

— Tôi có một cách.

Vị lãnh chúa thúc giục :

— Xin ngài nói mau cho.

Cụ già tươi cười :

— Chẳng có gì khó đâu : ngài chỉ cần tìm chiếc áo của người sung sướng mà mặc là được.

Ô Ma cảm ơn cụ già hiền triết và lên đường du ngoạn ngay sau đó. Ông ta viếng thăm hầu hết những thành phố to lớn trên trái đất mà ông có thể đến được, lúc nào cũng mặc những chiếc áo sang trọng, quý giá mà các vị vua chúa, các vị cao sang, giàu có thường hay mặc.

Nhưng ông ta vẫn không được sung sướng. Ông ta vẫn buồn, lúc nào cũng buồn.

Ông ta bèn mặc áo của những người nghệ sĩ, áo của quân nhân, áo của thương gia, áo của những bậc thượng thư, tể tướng... Ông ta đã đi nhiều nơi, đã mặc nhiều loại áo. Nhưng hạnh phúc vẫn còn xa vời.

Rồi một ngày kia, ông ta gặp một anh nông phu đang cày bừa thửa ruộng của anh, miệng vui vẻ hát vang. Anh nông phu này chắc có hạnh phúc.

Ô Ma liền hỏi người làm ruộng:

— Nè anh, anh có được sung sướng không?

Người nông phu trả lời:

— Có, tôi đang sống sung sướng.

Ô Ma bèn hỏi tiếp:

— Vậy anh còn có cần gì thêm không?

Người nông phu nhìn lên cao trời cười:

— Không, hiện nay tôi đang có bầu trời trong xanh, nắng vàng tươi đẹp, tôi còn đòi hỏi gì hơn nữa.

Ô Ma ngạc nhiên:

— Anh không ước mong được làm vua à?

Người nông phu lắc đầu:

— Không, không bao giờ!

Ô Ma lúc ấy vui mừng như bắt gặp vật gì mong ước:

— Vậy anh là người sung sướng. Nhờ anh vui lòng bán lại cho tôi chiếc áo của anh.

Người nông phu nói ngay:

— Bán cho ngài chiếc áo của tôi à! Thưa ngài, tôi làm gì có áo để mà bán cho ngài.

Các em thân mến,

Ông Boèce có nói: Hạnh phúc là ở nơi mình. Ông D.W Jerrold cũng khuyên chúng ta: Hạnh phúc là ở nơi gia đình anh, đừng đi tìm nó trong khu vườn của những người xa lạ.

Đọc xong câu truyện trên, các em thử giải đáp thắc mắc tại sao Ô Ma tin rằng chiếc áo của người sung sướng sẽ đem hạnh phúc đến ông ta, tại sao mặc những chiếc áo của các vị vua, của các người giàu có, ông ta vẫn không được sung sướng, tại sao người nông phu không có áo và tại sao anh ta lại sung sướng.

Các em thử giải bày ý nghĩa của câu chuyện trên.

Mười em đầu tiên gửi bài giải đáp rõ ràng đến tòa soạn, sẽ nhận được một món quà bằng sách giá trị.

Thân mến chào các em

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

THẮC MẮC CỦA EM

HỎI: Năm nay cháu học lớp 9 trường Trung học Kiều Mầu. Cách nay 1 tuần trong một quyển sách tiếng Anh có một đoạn nói về nước REPUBLIC RWANDAISE. Vậy nước đó là nước

gì, ở đâu vậy chú?

NGUYỄN THÙY

(Huế)

ĐÁP: Đó là nước Cộng Hòa RWANLAISE ở phía Đông Trung Phi, bắc giáp Uganda, đông giáp Tanzania, tây giáp Congo, và nam giáp Burundi. Quốc gia này tuyên bố độc lập (trước thuộc Bỉ) từ tháng 6 năm 1962, Thủ đô là Kigali, dân số chừng 3 triệu rưỡi người trên một diện tích chừng 10,166 dặm vuông. Sản phẩm chính là cà phê, bông, trà, thuốc lá.

Câu hỏi về 5 vòng tròn thế vận. em xem lại T.N. các số cũ, Bách Khoa đã trả lời một lần rồi.

HỎI: Muốn gia nhập Thiếu Sinh Quân thì phải có những điều kiện nào? Hồ sơ gồm những gì? Em rất thích gia nhập Thiếu Sinh Quân, xin anh vui lòng chỉ dẫn rõ!

HOÀNG VĂN HỌC
(Saigon)

ĐÁP: Muốn gia nhập Thiếu Sinh Quân, em phải là con chính thức, hoặc con thừa nhận, hoặc con nuôi hợp pháp của:

a) Chiến sĩ thuộc QLVNCH, công chức cán bộ đã bỏ mình vì tổ quốc hay bị phế tật vì công vụ.

b) Quân nhân thuộc QLVNCH tại ngũ có 6 năm quân vụ trở lên.

c) Cựu quân nhân thuộc QLVNCH có 15 năm quân vụ trở lên.

Mỗi gia đình có thể thu nhận tối đa 02 người vào Thiếu Sinh Quân, với số tuổi ít nhất là 12 và nhiều nhất là 15 tính đến ngày nhập học. Phải qua một cuộc thi tuyển do Tổng Cục Quân Huấn QLVNCH tổ chức. Hồ sơ xin gia nhập TSQ gồm có:

1) Đơn xin dự thi do cha mẹ hay người giám hộ đứng xin.

2) Chứng chỉ học lực hay bản sao văn bằng.

3) Giấy khám sức khỏe do quân Y sĩ hay Bác sĩ cấp.

4) Trích lục khai sanh.

5) 02 tờ cam kết cho con đầu quân vào QLVNCH khi đến 18 tuổi và cam kết bồi thường nếu bị sa thải.

6) Một trong ba chứng thư sau đây:

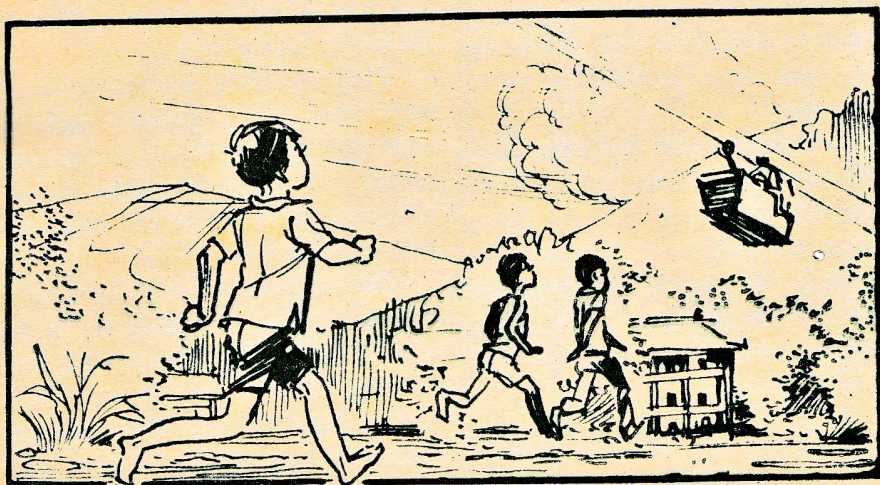
— Bản tương mạo quân vụ của người cha nếu là con quân nhân hay cựu quân nhân.

— Giấy khai tử của cha (nếu là con cựu quân nhân hay thương phế binh đã mệnh một).

— Giấy chứng nhận người cha đã bỏ mình vì Tổ Quốc hay bị phế tật vì công vụ.

Hồ sơ phải gửi đến Quân Khu hay Biệt Khu Thủ Đô (tùy theo vùng trú ngụ) mỗi năm vào tháng 1 đến tháng 2 dương lịch. Nếu là con quân

(xem tiếp trang 21)

HỒI HẬN

BẶNG HOÀNG

Phóng tác

Hồi nhỏ, gia đình tôi sống tại thị trấn X, một thị trấn nằm trên vùng đồi núi heo hút tiếp giáp với bờ biển, quy tụ khá đông công chức phục vụ nơi cơ quan chính quyền, nhất là tổ hợp quốc doanh khai thác than đá, ngoại trừ số ít dân chúng đến đây buôn bán, làm ăn chứ không chuyên về lâm sản hay ngư nghiệp.

Vì mỏ than rộng lớn, tài nguyên dồi dào nên người ta thiết lập nhiều chòi cao để các chuyên viên dễ dàng theo dõi và điều khiển những toa « goòng » bằng thép mắc vào giàn di động gồm nhiều bánh xe chạy trên các sợi dây « cáp » chắc chắn giăng tỏa đó đây như mạng nhện nối từ trung tâm hầm mỏ tới tận vị trí chứa than lộ thiên cách nhau hàng hai, ba dặm đường. Tất nhiên sức người khó lòng di chuyển từng chuyến goòng đầy ắp vật liệu lên cao và đi xa, vì thử có thực hiện được chăng nữa, chắc chắn công tác sẽ tốn kém, chậm chạp, nguy hiểm hơn là dùng điện vừa nhanh chóng, vừa đỡ nhân công lại bảo đảm.

Người dân thị trấn quá quen thuộc với tiếng « ...rè...rè...choang...

rè...rè...choang... » phát ra đều đều từ những toa goòng hoạt động lên xuống nhộn nhịp. Thường thường các toa này chỉ dừng lại ở mỗi địa điểm chừng nửa tiếng đồng hồ rồi tiếp tục không ngừng cho tới xế trưa hay chiều tối, lúc mọi người nghỉ ngơi ra về mới thôi.

Ngoài giờ học và những dịp rảnh rỗi, lũ trẻ chúng tôi vẫn kéo nhau ra bãi cỏ sát bên khu vực mỏ than chơi đùa thỏa thích, rồi khi mệt quá cả bọn lẫn ra nằm nghỉ hoặc ngắm nhìn các toa goòng di chuyển trên các đường dây như thường lệ. Hôm đó, đột nhiên mấy thằng bạn tôi đang nằm chơi bỗng bàn tán xôn xao. Chúng thấy một đũa nào đó bám vào chiếc goòng từ dưới Trung tâm hầm mỏ đi lên. Thế là cả bọn đứng phắt ngay dậy, mồm đũa nào đũa nấy há hốc trong lúc mắt nheo lại vì nắng, có ngửa cổ lên coi. Chờ tới khi lại gần, thằng Mão, con ông thợ rèn ở phố chợ được bọn tôi tôn sùng như vị « anh hùng », mới cúi xuống hét lớn :

— Ê ! Chúng mày ơi, coi tao này !

Lời « kêu gọi » ấy có sức quyến

rũ lạ thường, bởi lẽ không cần phải giục, lập tức chúng tôi reo hò ầm ỹ rồi vùng chạy theo sợi dây cáp trong lúc mắt chăm chăm vào chiếc goòng, bất kể mọi chướng ngại vật dọc đường. Người khách bộ hành, suýt bị chúng tôi húc phải, vừa né tránh vừa ngó lại đến khi nhận ra mục tiêu của chúng tôi, ông phải kêu lên hoảng hốt :

— Chết thật ! Con cái nhà ai mà lại đại dốt thế kia. Tuột tay một cái là bỏ mạng chứ đừng tưởng chơi đùa.

Mặc kệ, bọn tôi cứ mãi miết cầm đầu cầm cổ chạy lách giữa đường phố, đông người qua lại, để đến tận ụ than nghĩa là địa điểm chiếc goòng phải tới.

Người tài công, sau khi cho ngừng máy điện và sửa soạn đồ than, bất chợt thấy thằng Mão đang lo sợ nhìn mình bèn nhặt mấy hòn sỏi nhỏ ném về phía nó tới tấp, miệng lầu nhàu chửi rủa. Chúng tôi đứng ngoài xa, thích chí reo hò vang dậy đoạn ù té chạy mất, nhân dịp đó, thằng Mão tụt từ đồng than xuống chuồn thẳng một mạch.

Gặp bọn « đàn em », Mão hơn hờ kiêu hãnh về trò chơi liều lĩnh vừa rồi. Thằng Thành tò mò hỏi :

— Thú không mày ?

— Khoái lắm ! Ở trên ngó xuống bọn mày bé tí tẹo như những con búp bê thôi... thật đấy. Thích nhất là cảnh mặt trời chiếu rọi ngoài biển... đẹp vô kể.

Chẳng hiểu những đứa kia nghĩ sao chứ riêng tôi, tôi phục Mão quá, nể nó quá đi thôi. Xưa nay chưa từng bao giờ tôi được thấy biển cả ra sao, nay nghe Mão nói lòng tôi háo hức tột độ. Cho đến lúc ấy, tôi vẫn nghĩ rằng mình không thể bắt chước Mão được vì còn quá nhỏ.

Năm vừa tám tuổi, tôi bảo với cái Lý — con bác phó mộc bên hàng xóm vẫn thường đùa nghịch với bọn tôi là bao giờ bằng tuổi Mão, tôi sẽ trở lại chứ bây giờ thì chả dám. Cái Lý nheo mắt, bâu môi nói :

— Si ! Mày mà bắt chước được như nó tao đi đầu xuống đất... Chỉ được cái nói dõc...

Bị nói khích, tôi tức lắm và hẹn sẽ thực hiện khi nào đủ mười tuổi.

Hai năm sau, bằng tuổi với Mão nghĩa là lên mười, tôi cùng chục đứa khác đang chơi đùa gần đường cái cách sân cỏ khá xa, đột nhiên cái Lý nhắc khéo :

— Sơn ! Bây giờ trên chòi không có ai đó, mày có giỏi thử leo lên toa goòng coi nào.

Nói xong Lý cười khây như gián tiếp chê tôi là đồ nhát gan, không dám làm. Hơn nữa các bạn tôi cười theo như thách thức khiến tôi bức quá. Thấy cần phải tỏ cho bọn chúng biết tay, tôi lẹ làng leo lên chòi rồi lần ra mé ngoài. Chà, hơi nóng trong toa goòng hừng hực bốc lên vì phơi nắng khá lâu, tôi bắt kè, cứ bám chặt lấy càng toa, hai chân buông thõng. Ôi chao ! thành toa gỗ ghè vì những mảnh vụn than dính chặt tự bao giờ làm bụng và đùi tôi đau quá.

Bọn bạn tôi ở dưới đất ngó lên thấy thế vỗ tay cổ vũ khi chiếc goòng từ từ rời địa điểm. Thế là kè từ giờ phút này, dù muốn dù không tôi phải bám thật chặt nếu không sẽ ngã.

Ba phút sau, tôi cảm thấy hai tay mỏi rời, nhưng vẫn cố ngó xem biên ở phía nào. Gió mát rượi dễ chịu ghê. Ngoài kia ánh nắng chiếu rọi trên những đợt sóng nhấp nhô trong lúc con tàu nhỏ bé nhả khói mù mịt băng qua. Tôi lắng nghe tiếng máy chạy « rề...rề...choang...rề...rề choang... » phát ra bên tai, chuyển cả tới hai tay. Một lát sau, bỗng dừng máy ngừng chạy đột ngột rồi toa goòng không di chuyển nữa. Chết rồi ! hết giờ làm việc nên bác tài công vội tắt điện thành thử toa goòng chỉ còn cách Trung Tâm khai thác non chục thước phải dừng lại. Phải làm sao bây giờ ? Nhảy xuống ư ? Cao quá tôi không dám. Hai tay mỏi rã rời, mồ hôi toát ra như tắm

tôi cố chịu đựng với hy vọng sẽ xuống an toàn. Phía dưới lũ trẻ chạy theo cũng dừng lại. Có tiếng cái Lý vọng lên :

— Cứ bám chặt lấy nhé, thằng Đón đã chạy tới báo cho bác tài công biết rồi. Họ sẽ cho toa goòng xuống tận nơi.

Nghe vậy như tôi không hy vọng gì vì từ đây tới Trung Tâm khai thác còn xa lắm, trên nửa dặm chứ ít ỏi gì đâu.

Có lẽ bắt đầu thấy nguy hiểm, lũ bạn tôi hết dám bàn cãi mà chỉ biết đứng đực ra nhìn tôi lo ngại. Trên này hai tay tôi mỏi quá thê, tôi biết mình không chịu đựng thêm được nữa. Tôi cố nhắm mắt lại yên lặng chờ đợi. Tiếng cái Lý khuyến khích :

— Bám chặt vào ! Bám chặt vào !

Tôi mở mắt ra ngó xuống và thấy bờ biển chiếc tàu ánh nắng đẹp đẽ quay cuồng loạn xa, mấy

đứa bạn tôi biến đâu mất. Thế rồi tôi không biết gì nữa.

Tỉnh dậy thấy mình nằm trong bệnh viện, chân, tay cứng ngắc vì băng bột, tôi bàng hoàng không hiểu tại sao mình lại ở đây. Đến lúc mẹ tôi quay lại vỗ về và cắt nghĩa tôi mới chợt nhớ ra.

Suốt cả tuần lễ, mẹ tôi luôn luôn ở bên tôi săn sóc. Nhìn về lo âu trên khuôn mặt mẹ hiền, tôi hối hận vô cùng. Chỉ vì tức khí xằng nên mới ra nông nổi này. Tôi muốn xin lỗi mẹ tôi quá, nhưng lại ngại nên cứ chần chừ mãi. Mẹ tôi biết ý bảo tôi :

— Thôi ! Mẹ hiền rồi... Con cứ nằm yên nghỉ đi cho khỏe, đừng nghĩ ngợi gì cả.

Mấy ngày sau bọn bạn tôi tới thăm. Tôi mỉm cười nói với Lý :

— Tôi đã biểu diễn rồi đó Lý ạ.

Từ đó mỗi khi thấy toa goòng chở than, tôi lại nhớ tới câu chuyện nghịch dại hồi nhỏ.

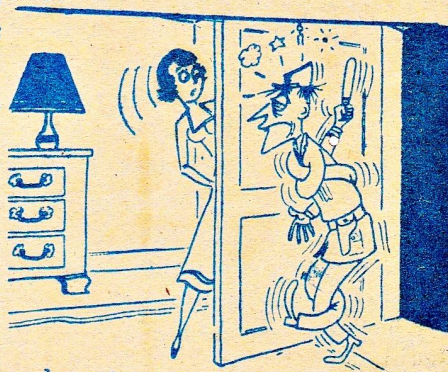
Trang nhật ký cho Ngọc

TRÂM NHƯ

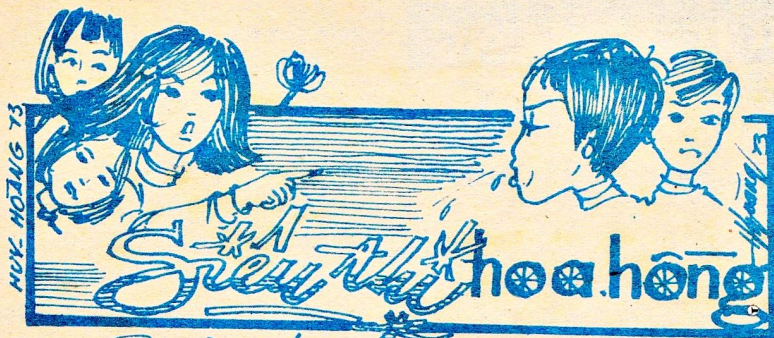
Ngọc mến, Hôm nay Trâm nói chuyện với Ngọc mà Trâm thấy lòng mình rung cảm ghê đi. Trâm không hiểu sao nữa ? Có phải thật sự mình đã mến nhau ?

Nhiều lúc Trâm, ngẩn nhìn Ngọc như muốn tìm nơi ánh mắt của Ngọc một tình thương triu mến nào đó. Mỗi lần hai đứa nắm tay nhau đi trên sân cỏ. Trâm muốn nắm thật chặt tay Ngọc để không bao giờ Trâm cảm thấy mình bị mất Ngọc. Ngọc à. Nhìn dáng Ngọc đi từ xa Trâm thấy lòng mình rạo rạo và muốn chạy đến với Ngọc ghê ! Ánh mắt của Ngọc nhiều lúc làm cho Trâm cúi đầu — Ngọc nhìn Trâm ! Trâm biết Ngọc cũng muốn tìm ở nơi Trâm một sự chân thật phải không Ngọc ? Ngọc à ! Hai đứa mình ngồi gần nhau từng nụ cười, Trong những buổi hàn huyên Trâm thấy mình đã thân nhau trong ánh mắt trong nụ cười

rời Ngọc à. Trong những buổi sinh hoạt không có Ngọc, Trâm thấy mình thoáng buồn. Trâm muốn 2 đứa mình sẽ không bao giờ xa nhau hai đứa sẽ cùng ngậm lá me, cùng nhặt hoa phượng trong tuổi học trò này nhé ! Đôi lúc Trâm chợt nghĩ mình đã thân và thương yêu trong tình bạn, trong sự yên lành của chuỗi ngày trong sạch này rồi Ngọc à ! Bóng của Ngọc và Trâm sẽ mãi mãi soi dưới sân cỏ và mãi mãi nắm chặt tay nhau để mình sẽ mến nhau và không bao giờ chợt nghĩ mình sẽ xa nhau được nhé Ngọc

CẢNH SÁT CÔNG LỘ : HÔM NAY ĐƯƠNG KẾT XE QUÁ, EM Ạ

* *Quan lý: Đinh gô*
* *Chuyện bán đủ các loại nưc dờ*

CHIÊM BAO

CHẢ CHÓ

Tặng Bác Đinh Gô.

Ngày xưa có một anh học trò gần đến ngày thi, một hôm nằm mơ thấy một cụ già chống gậy cho 1 miếng chả chó: anh ta bèn cầm lấy sức ngay.

Hôm sau, anh ấy kể cho vợ nghe. Bà nhà nghe xong nói rằng:

chiêm bao chả chó là
lành
Bổ công đèn sách học
hành bấy lâu
Khoa này chẳng ải
đỗ đầu
Nghe như điềm ầy mới
hầu trông mong

Ông chống hỏi:

— Bà nó đoán làm sao mà lại quả quyết thế?

Bà ta liền dạy khôn:

— Tôi cho thì 1 miếng là chữ **Phiến**; ½ chả chó là **Khuyển**; 2 chữ này ghép lại thành chữ **Trạng** 狀 khoa này có lẽ ông đỗ **Trạng Nguyên** đấy!

Quả nhiên, khoa ấy anh học trò lại đỗ trạng thật.

Bởi chuyện này người ta có câu:

Ăn chả chó, đỗ **Trạng Nguyên**

(Truyện cổ nước Nam)

BÁO CÁO KHỦNG KHIẾP CỦA MÊ HOẶC

Thưa bà con, cô bác, Liên tiếp trong 2 số báo TN (81 và 82) khi ghé thăm siêu thị của lão Đinh Gô, Mê Hoặc tui không khỏi «sốt rét giận» và máu «nghĩa hiệp» nổi lên dùng đình.

Bởi thấy rằng: Đinh Gô xứng đáng là một lão già đề bà con... mần thịt chứ hồng phải Mê Hoặc này. Bà con hãy thử xét tội trạng của lão Đinh Gô, và lão Mê Hoặc này xem sao.

Tội của Mê Hoặc là khiến bà con phang nhau «chút đình» toi bởi hoa lá cành. Nhưng Mê Hoặc đã biết sớm tính ngộ «ăn cái hối lỗi». Và từ xưa đến nay, kẻ biết nhận lỗi, ăn năn, thưa bà con, vẫn là kẻ đáng thương và đáng tha thứ chứ!

Tội của lão Đinh Gô thì ôi chao «hết sảy». Lão đã đồng lõa với Mê Hoặc để «đâm bị thóc, chọc bị gạo» gây cuộc chiến tranh «lạnh» giữa hủi cua và kẹp tóc. Lão Đinh Gô quả là tay «lợi hại» lão nói lão khoái «đâm bị thóc, chọc bị gạo» nhưng thật ra để âm mưu một việc khủng khiếp là đưa lão lên ngôi «Thánh tổ làng Cười». Bây giờ âm mưu đã lộ.

Thưa bà con,

Lão Đinh Gô đã đọc

thêm cho bà con choảng nhau toi bởi, qua lời «thêm mắm», và bài thánh ca «kèn thúc quân». Lợi dụng lúc bà con «hừng chí con nít» quên việc dồn phiếu cho các vị mà bà con muốn bầu. Lão lo vận động «vợ con lối xóm».

Khi thơ chiến gay go, cụ Chủ biên dọa đóng cửa tiệm. Lão Đinh Gô cuống quít giả vờ nhờ «bà con» giảng hòa, khi nhận thấy «chiến cuộc gần tàn», Lão vớ luôn lời phân trần của Mê Hoặc mà đốc thúc bà con hãy báo thù làm thịt Mê Hoặc với lối «xuyên tạc dzăng» là tui xỏ lá kênh bà con. Sự thực thì trăm lần hồng phải, Mê Hoặc tui vốn «tểu» nên lời phân trần cũng «tểu» đề bà con «dzui dzẻ» khỏe mạnh, hồng có ghê (trừ mụn muỗi cắn) đã. Lão Đinh Gô cốt ý gây cuộc chiến tranh thứ hai, để bà con quên bếng cuộc bầu. Hầu lão có dư giờ vận động thêm đi bà con ạ!

Nhưng, lão Đinh Gô khui luôn thùng phiếu mà hồng cần hỏi ý kiến bà con chỉ ráo. Khui xong lão vội vã là chả cười dzui, tuyên bố oang oang lên là lão đắc cử với số phiếu: 10 phiếu, gồm do bà Xã và tám cô cậu con cùng với một dân kẹp tóc khoái Xi quách, phản bội Xi mụi và họ hàng. là Ngọc Bích (ở số TN 63) bầu cho.

Thưa bà con,

Ài! Ài! Ài! Thật là đáng giận! Lão Đinh Gô quả là khó chơi. Khó chơi thứ nhất là: đám khui thùng khi «mùa bầu cử» chưa hết, thứ hai là: cho phiếu vợ con là hợp lệ. Thưa cô bác, từ xưa đến nay dành rằng là bà xã và con cái có quyền bầu cho ông xã, nhưng ít ra cũng phải hợp lệ, còn đây phía của bà xã con trai lão Đinh Gô chỉ nói bầu mà hồng nói lý do tại, sau bầu? Lão giỏi hay không giỏi? Hồng cho thí dụ về cái «tểu» của lão như luật lệ lão đã đặt trước. Và thưa bà con, lão lại đắc cử với số phiếu hồng bằng nửa phần trăm người bầu. Bà con thử nghĩ xem, số bà con lên tới hơn bốn nghìn mà lão có 10 phiếu đã đắc cử thì coi sao nổi

Thưa bà con, cô bác,

Không thể như dzậy được. Bà con phải làm «cái gì» đi chứ. Tội trạng của lão Đinh Gô còn hơn Mê Hoặc này bội phần kia mà. «Hãy vùng lên đi hỡi anh em thi đua giết thù» (Đinh Gô). Xong vô đi bà con, hồng phải đề... mần thịt Mê Hoặc, tui gầy gò già nua, thịt «dai nhách» ăn đâu có ngon, chỉ có thịt Đinh Gô trẻ trung, đem... vật lông quanh lên... nhấm với... Xi để là «hết sảy giò cầy».

Bởi vậy! Hỡi bà con có bác xa gần, quanh quần từ lâu cao gác tía, đến hang hốc xa xăm. Hãy vùng lên lật cổ lão Đinh Gô ngay lập tức. Và khi thành công nếu bà con hồng biết chọn ai, làm Thánh Tổ, thì tui đề nghị... «chọn tui» bởi dzì xét rằng tui mới là người đầy đủ «tài hoa tiểu lâm» giúp bà con cười hoài xứng đáng làm vị Thánh tổ tài hoa» muôn muôn muốn đời của làng Cười TN vậy.

«Nay kính báo»

NHỮNG THÀNH TÍCH LẠ LÙNG TRÊN THẾ GIỚI

♣ (Sưu tầm của ANH THU — GL.)

I. — VƯỢT ĐẠI-TÂY-DƯƠNG BẰNG THUYỀN CHÈO. (Hoa-Kỳ)

Trên báo NEW YORK HERALD ngày 2 tháng 8 năm 1896 đã ghi lại một thành tích phi thường mà từ ngày đó đến nay chưa ai có thể thực hiện lại được. Câu chuyện xảy ra như sau:

Vào năm 1894, một thanh niên Hoa kỳ tên là GEORGE SAMUELSON vừa có óc phiêu lưu vừa ôm mộng làm giàu. Anh ta quyết làm một chuyện phi thường. Nếu người ta có thể vượt Đại Tây Dương trên 1 chiếc thuyền chèo đơn độc thì khi đến bờ biển Âu Châu sẽ trở thành nổi tiếng và nguyên việc bán hồi ký cho báo chí cũng đủ giàu rồi.

SAMUELSON liền rủ 1 người bạn thủy thủ là FRANK HARBO và 2 người đã bỏ ra 2 năm để chuẩn bị và tập dượt. Tất cả mọi người biết chuyện đều cho là 1 cuộc phiêu lưu vô vọng. Không thể nào dùng 1 con thuyền chèo nhỏ bé mà hòng vượt được Đại dương nổi liền Mỹ Quốc và Âu châu. Cuộc hành trình vạn dặm trùng khơi, sẽ có đi mà không hy vọng ngày về.

Nhưng hai chàng trẻ tuổi nhiều tham vọng đó vẫn quyết định khởi hành vào tháng 6 năm 1896 tại hải cảng Nữ Ước. SAMUELSON lúc đó 26 tuổi và HARBO thì 30 tuổi. Hàng trăm người tò mò và báo chí dự khán lúc họ rời bến. Phái viên báo NEW YORK tường thuật như sau... «Hai thủy thủ phiêu lưu tuyên bố là chuyến đi sẽ ngon lành. Điều làm cho mọi người kinh ngạc là 2 chàng trẻ tuổi này chuẩn bị cho 1 chuyến đi thật sự chứ không phải trò đùa. Họ có 1 con thuyền chèo đóng chắc chắn bằng gỗ xồi dài 5 thước rưỡi và rộng 1 thước rưỡi.

Trên thuyền chứa lối 240 lít nước ngọt, nhiều hộp lương khô, bột mì và 5 cặp bơi chèo. Khi hạ thủy, hành lý có vẻ hơi nặng làm con thuyền tưởng như có thể chìm bất cứ lúc nào. Rồi sau đó, với 1 tấm vải che được dựng lên, họ rời Nữ Ước, khởi hành theo hướng chính Nam, trực chỉ Le Havre — Pháp Quốc, đường dài 3.250 dặm tức là trên 5.000 ngàn cây số...»

Hải cảng Nữ Ước xa dần phía sau, với con thuyền nhỏ như chiếc thuyền năm lá của đồng bào ta ở miền Nam, họ thực sự lên đường chinh phục Đại Dương. Mỗi ngày cả 2 phải chèo 18 giờ, ăn uống 1 giờ và nghỉ ngơi 5 giờ. Giờ nghỉ là ban ngày, và ban đêm mất ngủ là lúc phải chèo thuyền.

Họ dự trừ đi 54 dặm tức hơn 85 cây số mỗi ngày và đã thực hiện được thành tích đó.

Năm tuần sau, họ gặp 1 thương thuyền của Na Uy và được tặng 1 số thực phẩm tươi. Mười một hôm sau nữa, họ gặp 1 tàu khác và được

mời lên tàu nghỉ ngơi trong chốc lát.

Sau đó, họ đã tiến đến gần Âu Châu và quyết định đổ bộ bờ biển Anh Quốc thay vì vào đất Pháp.

Vào ngày 1/8/1896, sau 56 ngày từ biệt Mỹ Quốc, 2 thanh niên đã đến bờ biển Anh Cát Lợi. Vì ngày đó không có phương tiện truyền tin nên chẳng ai được biết về tiếp rước họ.

Và như vậy, với con thuyền nhỏ bé, 2 thanh niên nhiều tham vọng đã hoàn thành 1 cuộc vượt biển táo bạo nhất lịch sử mà từ đó đến nay gần 100 năm qua, không ai dám thực hiện.

Ngày nay cũng có nhiều nhà hàng hải tài tử vẫn thích đơn độc chinh phục đại dương. Dùng thuyền, tàu hay bè đi lang thang đó đây trên biển cả. Nhưng không một ai dám chọn 1 con thuyền chèo nhỏ bé như vậy mà thử thách với mộng hải hồ.

Trích Báo NEW YORK HERALD
Số ngày 2/8/1896 chương 1 Trang 9,
Cột 5)

2. — BẮN ĐÀN DÀI 44 NGÀY: (Đức Quốc)

Nếu có nhạc sĩ dương cầm nào trình diễn liên tiếp 4 giờ thì đã có vẻ thấm mệt. Nếu đánh đàn trong 4 ngày, có lẽ quá lâu. Lần này, một

SAMUELSON và HARBO đang hăng hái chèo trên đại dương.

nhạc sĩ Đức Quốc 67 tuổi đã trình tấu dương cầm liên tiếp trong 44 ngày suốt cuộc hành trình từ Đức qua Mỹ.

Nhạc sĩ này tên là HEINZ ARNTZ bắt đầu khởi sự bản đàn bất hủ từ tháng 8 năm 1967 tại 1 quán cà phê Dusseldorf, Đức Quốc.

Và cứ như thế ông ta đã trình diễn liên tục ngày đêm suốt tháng 9 cho đến 1/10 và mỗi ngày chỉ bỏ ra từ 1 giờ đến 2 giờ để ăn và bóp tay. Mặc dù đã 67 tuổi, ông già gân này đã đánh đàn gần như liên tiếp trong 1054 giờ.

Ông ta đã phối hợp điệu «Valse» nổi tiếng của ông cùng với điệp khúc quân hành để thành 1 bản nhạc liên tục có ý nghĩa. Bản nhạc quá dài đó, khởi sự tại 1 quán cà phê bên Đức mà lại chấm dứt tại 1 buổi chợ phiên ở Long Island ở Nữ Uớc — (Hoa Kỳ).

Tại Đức Quốc, tài nghệ của vị nhạc sĩ già này đã gặp một sự chống đối, do đó khi khởi sự buổi trình diễn triền miên này, ông đã bị nhiều rắc rối. Người ta đã khiêng cả ông già đánh đàn và chiếc dương cầm lên xe. Chiếc xe cam nhông chở tất cả đến bến tàu, rồi xuống tàu «Hiệp Chúng Quốc».

Trong lúc đó âm thanh trình tấu vẫn vang dội cả lộ trình. Xuống tàu, bản nhạc vẫn tiếp tục ngày đêm trên đại dương. Tàu cập bến, người ta lại khiêng cả nhạc sĩ, dương cầm và cả âm thanh nữa lên 1 chiếc xe vận tải để chở đến khu chợ phiên ở Nữ Uớc.

Ngày 1/10 lúc 12 giờ trưa, nhạc sĩ lão thành chọn 1 điệp khúc quân hành tựa là Alte Kameraden» để chấm dứt hơn 1.000 giờ trình diễn.

Nhạc sĩ ARNTZ tuyên bố: Từ nay tôi chỉ có thể hòa tấu với ban nhạc, không còn đủ khả năng để độc tấu dương cầm nữa.»

Công ty Schaefer Berwing ở Nữ Uớc rất cảm kích vì sự bền bỉ của vị nhạc sư Đức Quốc, đã tặng ông chỉ phiếu 1 ngàn Mỹ Kim.

Nhưng có điều quan trọng là, từ

.. khiêng cả cây đàn và nhạc sĩ đang trình tấu lên xe hơi để chở ra bến tàu.

đó đến nay chưa ai có ý định phá thành tích của ông nhạc sĩ già bên gan kê trên.

(Tài liệu này ghi nhận được từ báo NEW YORK TIME tháng 10, năm 1967, trang 15, cột 7.)

3. NHẢY TỪ 10 THƯỚC CAO: (Mẽ Tây Cơ)

Tại các hồ tắm ở Saigon, chúng ta đều có thấy những tấm ván dài dành cho các tay nhào lộn. Các cao thủ bơi lội đứng ở đầu tấm ván, nhún mấy cái rồi nhào xuống nước. Cầu nhảy cao nhất cách mặt nước lối chừng 5 thước. Tại Việt-Nam không có hồ tắm nào có cầu nhảy cao quá 5 thước, vì chiều sâu của hồ tắm sẽ không bảo đảm được sự an toàn tối thiểu.

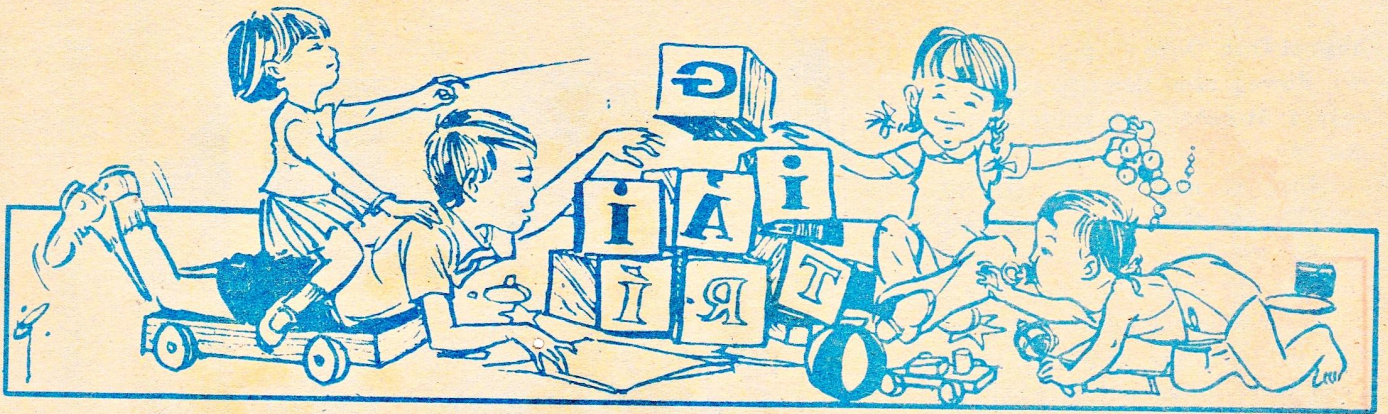
Trên thế giới, thành tích về việc

nhảy từ 1 điểm cao nhất đã đạt được bởi tay nhào lộn người Mẽ Tây Cơ.

Vào năm 1950, trước sự chứng kiến của các giới chức có thẩm quyền, tại hồ tắm của Câu Lạc Bộ Chapultepec, Mexico, một thanh niên tên là JOAQUIN CAPILLA đã nhảy từ độ cao 33 bộ tức là khoảng hơn 10 thước. CAPILLA đã vươn mình lên cao rồi lộn tròn 4 vòng rưỡi trên không, sau hết giữ thẳng người và lao xuống nước như một mũi tên.

Sự việc xảy ra trong khoảng khắc đó, mà thật ra đã từ lâu chưa từng xảy ra trong lịch sử nhào lộn của giới thể thao trên hoàn vũ.

18 năm sau, tài liệu chính thức về thành tích này được ghi lại bởi Ủy Ban thể vận Mẽ Tây Cơ ngày 18 tháng 11 năm 1968.

Ô CHỮ CON CHÓ

NGUYỄN GIA KIÊM

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

NGANG :

- A— Hát — tiếng ngáy
B— Lời nói — bệnh liệt
C— Một trong 4 đức tính của phụ nữ
D— Anh — Quản Lý siêu thị hoa hồng (viết tắt)
Đun trong nước cho chín
E— Tên ô chữ — cha của cha.
G— Ánh sáng mặt trời chiếu ra — tờ báo trên tay bạn (viết tắt) — tên — còn gọi là người.
H— H — cái dù — chim mùa xuân — búp hoa chưa nở.
I— Chum đựng nước — chủ biên tờ báo Thiếu Nhi (viết tắt) — mẫu tự thứ 8.
K— Tổ ý ngạc nhiên — người sinh ra ta.
L— Ổn huệ.
M— Ca hát — một gậy
N— hát.

- 6— Chủ nhiệm tờ báo Thiếu Nhi (vt)
7— Yên...
8— Đê — Anh.
9— Đê có đuôi — Ngày đầu năm —
10— N
11— Vật dùng để che đầu — Loài hoa nở về mùa Xuân.
12— Trái với chậm chạp.
13— Tên thằng con thứ nhì của bác Đình Gô.
14— Không thua — Anh nờ
15— Anh hát.
16— Trứng vịt
17— Thì không ăn... Thế mà cay.

DỌC :

- 1— Tiếng hán gọi là gì — Tác giả cuốn Hồn Bướm Mơ Tiên (v.t)
2— Con vật thở bằng gò ở dưới nước — Sau em — H
3— Học lại bài — con vật thường gáy vào buổi sáng
4— Còn gọi là bắp
5— Xê

Đố vui kỳ này

Có 2 cái đồng hồ, một cái cứ mỗi ngày trễ 1 phút, còn 1 cái thì vì máy hư nên đứng mãi.

Theo bạn, cái nào chỉ đúng giờ hơn và tốt hơn? Giải thích.

GHI CHÚ

1) Đề công bằng, các em ở gần tòa soạn cũng xin gửi thư bằng đường bưu điện.

2) Bài dự thi đố vui hàng tuần đừng viết chung với các bài khác.

3) Trên bài ghi rõ tham dự Đố vui có thưởng trong Thiếu Nhi bao nhiêu đề tòa soạn tiện việc sắp xếp. Dưới bài ghi rõ tên họ và địa chỉ.

4) 5 em ở tỉnh xa và 5 em ở Saigon, Gia Định sẽ được chọn đúng giải. Những em khác nếu trả lời đúng mà vì tới trễ cũng xin đừng buồn, và mong các em chỉ coi mục này như một trong những phương cách để giải trí sau những giờ mệt nhọc chứ không phải để hơn thua, các em nhé.

MUA BÁO NĂM VÀ BÁO BỘ XIN LƯU Ý

1— Báo Thiếu Nhi đã quyết định ra hàng tuần, chứ không đổi thành bán nguyệt san, vậy các em ở xa cứ yên tâm gửi tiền về mua báo dài hạn. Danh sách sẽ đăng trên bla báo.

2— Báo bộ gồm 10 kỳ, đóng bìa carton gáy vải, bọc plastic, đẹp rực rỡ, giá mỗi bộ là 600đ, ở xa các em gửi bưu phiếu mỗi bộ thêm 150 cước phí bảo đảm đề như sau :

Bà Đỗ thị Phương
159 Thiệu Trị Phú Nhuận Saigon

THƯ TỪ VÀ BÀI VỎ ĐỀ :

Kính gửi tòa soạn Thiếu Nhi
159 Thiệu Trị Phú Nhuận Saigon.

ẢO THUẬT

Uống bằng Cầm và Răng

ĐỐ MỌI NGƯỜI

Rót nước ngọt vào một ly nước để trên bàn rồi úp lên miệng ly này một cái ly không thứ hai (hình 1). Bây giờ bạn đố mọi người làm thế nào uống được nước ngọt ở cái ly dưới mà cầm không được đụng tay vào.

CÁCH LÀM

Bạn dùng cái cầm và ngực để nhấn cái ly không ra ngoài (xem hình 2 và hình 3). Sau đó dùng hai hàm răng cắn vào miệng cái ly dưới (hình 4) rồi ngửa cổ cho cái ly nằm ngang và lựa cho nước chảy vô miệng từ từ (hình

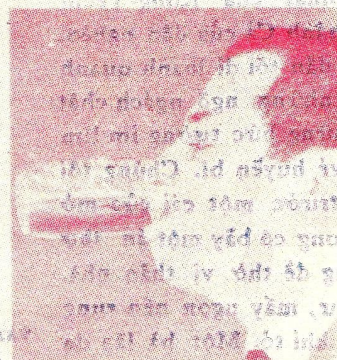
(2)

(3)

(4)

(5)

5). Cách uống này cần phải tập luyện số lượng nước tăng lên dần dần. Hình và tài liệu của Ảo Thuật Gia KASSAGI

MUỐN CÓ THẺ G.Đ.T.N

1— Sau đây là mẫu phiếu xin gia nhập gia đình Thiếu Nhi: Em tên là, bút hiệu (nếu có). sinh ngày. tại. hiện đang theo học lớp. trường. cư ngụ tại. có khả năng. ước vọng (nếu có). Xin gia nhập GĐTN và hứa sẽ giữ gìn tác phong, đạo đức để xứng đáng là một thành phần gương mẫu trong đại gia đình Thiếu Nhi Việt Nam.

Ký tên

Xin đính kèm 2 hình 3x4, bao thư có ghi địa chỉ của em và dán 10đ tem.

TÒA SOẠN ĐANG SỬA SOẠN THIẾU-NHI SỐ ĐẶC BIỆT CHỦ ĐỀ:

VÀO HẠ

✱ Sẽ là một giải phẩm văn nghệ gồm nhiều sáng tác thơ truyện, hóm hỉnh, phóng sự.v.v., viết về mùa hạ, mùa vui buồn xao động nhất của tuổi học trò.

✱ Họa sĩ Vi Vi sẽ trình bày một họa phẩm rực rỡ đánh dấu một mùa đáng đáng ghi nhớ nhất: MÙA PHƯỢNG THẮM

✱ Ngay từ bây giờ, các em có thể gửi bài về tham dự. Thời hạn nhận bài trễ nhất là ngày 30-4-1973.

XIÊN LÍNH

VĂN TRUNG

Viết theo William Fish

Trời vừa giữa trưa, từ trung tâm thành phố Tân Gia Ba, từng hồi chiêng nhẹ nhàng nổi lên, ngân vang trong bầu không khí nóng bỏng đang bao trùm lấy con đường Zô-lôc-Ay-ê (Zolok Ayer) chật hẹp đầy bụi bặm, nơi trú ngụ của hai mươi ngàn kiều dân Trung Hoa với những tục lệ rất ly kỳ, hấp dẫn. Chính trong con phố này, tôi đã gặp Lô-Tếch, người ngồi đồng số một của Đền Cửa Ròng. Khi thấy tôi, ông ta nghiêng mình, nở nụ cười tỏ sự ưng thuận cho tôi được phép tham dự lễ sinh nhật của Kong-Tech-Choon, vị Thánh Cả của dân nghèo.

Lô-Tếch dẫn tôi đi loanh quanh một đôi qua những ngõ ngách chật hẹp, giữa những bức tường im lìm đượm đầy vẻ huyền bí. Chúng tôi đi qua phía trước một cái cửa mở rộng, phía trong có bày một án thờ nhỏ nhỏ dùng để thờ vị thần nhà. Trên án thờ, mấy ngọn nến rung rinh khi mờ, khi tỏ. Một bà lão da nhăn nheo, miệng móm mém, đang ngồi xôm trên đôi chân gầy guộc, tay coi mấy cục than hồng, mũi hít hà có vẻ đặc ý khi hơi nóng từ trong nồi bốc ra nhẹ tỏa trong không trung. Một số người Trung Hoa, tóc hớt tròn vo, lẳng xẳng chạy qua, chạy lại có vẻ bận rộn lắm.

Chợt chúng tôi dừng chân tại một khúc quanh, ngay chỗ có một công viên rải toàn đá sỏi, nơi đây, tiếng chiêng, tiếng trống đang thi nhau nổi dậy, tạo nên bầu không khí tưng bừng của một ngày hội.

Chứng chạc trong cái áo dài đen bằng lụa và một chiếc quần vải trắng, Lô-Tếch giơ tay lên cao. Lập tức, đám đông dạt ra, nhường lối cho chúng tôi đi. Tiếng ồn ào của chiêng trống dịu dần. Chúng tôi bước vào trong đền.

LÊN ĐỒNG

Một bàn thờ bằng cầm thạch mạ vàng, cao 9 mét, được thiết lập ở cuối phòng. Phía trên, có treo một lá cờ hiệu màu đen điểm những đốm vàng, biểu hiệu cho vị thần linh đang ngự trị trong đền.

Tiếng chiêng, tiếng trống, tiếng phèn la lại trở dậy mạnh mẽ. Lô-Tếch quay về đám đông. Hôm nay, ông là người chủ tọa điều khiển buổi lễ. Tôi đứng khuất sau một tượng đồng. Một vị phụ tá tới cho tôi biết rằng Lô-Tếch sẽ đóng vai người truyền phép đồng bóng cho các thiếu niên.

Một cậu con trai người mảnh khảnh, trạc 16 tuổi, rời đám đông, tới ngồi trên một cái ngai bằng gỗ sồi sơn đen. Từng chiếc đèn dầu được tắt dần cho đến khi chỉ còn một vòng nến tỏa ra một thứ ánh sáng lơ mờ bao bọc lấy người thiếu niên. Bóng tối rung động và chập chờn trên khuôn mặt có đáng đáp

Mông Cờ của anh ta. Mồ hôi đã xuất ra nơi trán và đang chảy xuống bộ mặt bất động, đôi vai co dúm lại, anh nhập đồng một cách rất đột ngột. Đôi mắt nhắm nghiền, miệng lâm râm mấy câu thần chú, đầu đặt trên đùi, cánh tay duỗi thẳng.

Đúng lúc đó, nhóm người phụ tá nhảy vào đỡ anh đứng dậy. Một tấm vải có hình dáng như chiếc yếm thêu kim tuyến màu vàng, điểm những hình ảnh sắc sảo được đeo vào người anh. Sau đó, anh bước một cách vững vàng, tới cạnh bàn thờ, rồi ngồi chồm hóm bất động y như một pho tượng đồng.

Thỉnh linh, một thiếu niên Trung Hoa khác tiến lên, ngồi vào chiếc ngai khi nãy. Rồi anh này cũng nhập đồng nhanh chẳng kém gì anh trước. Cảnh này diễn đi diễn lại năm lần cả thảy. Một giờ sau, năm tân tín đồ trẻ tuổi đã ngồi xôm một dãy dưới chân bàn thờ.

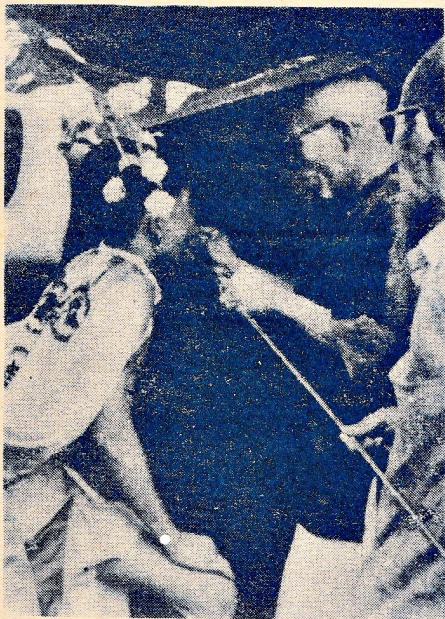
Lô-Tếch vừa đặt bàn tay lên đầu

mỗi người, vừa ra lệnh cho họ, đứng dậy. Anh nào cũng răm rắp tuân theo. Đám đông rất lấy làm ngạc nhiên và khâm phục. Tôi cũng cảm thấy lạnh toát cả người.

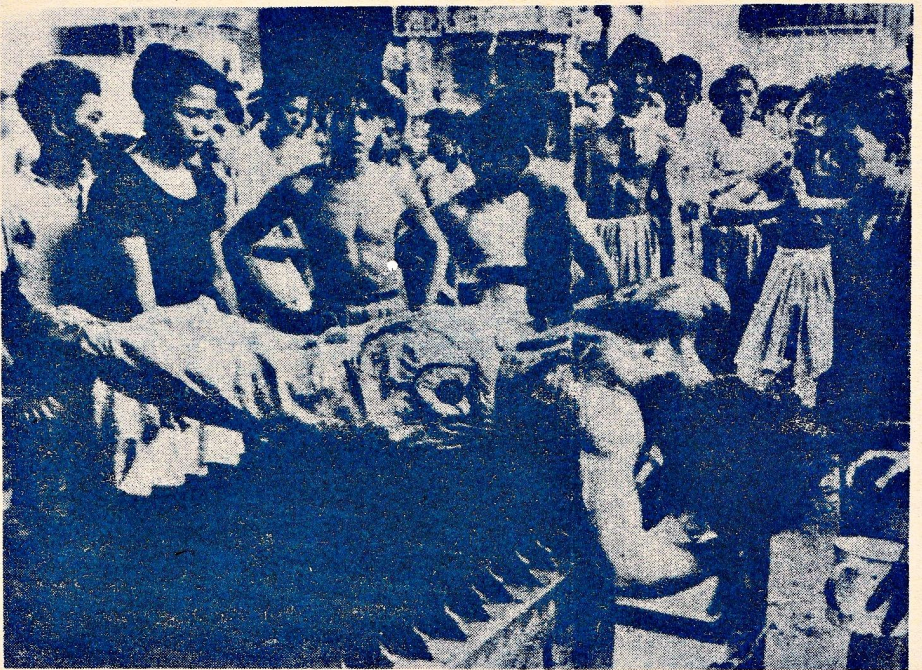
Năm tín đồ mắt mờ thao láo, xếp hàng trước các thiện nam tín nữ. Lần đầu tiên, một nụ cười đã xuất hiện trên đôi môi xanh mét như tàu lá của Lô-Tếch. Ông trịnh trọng cầm một lưỡi xiên rất mỏng, dài 1 mét 50. Hai người giúp việc tiến tới, lấy tay kẹp cứng ngắc cái đầu của người thí sinh thứ nhất.

GIÂY PHÚT THỬ THÁCH

Lô-Tếch đặt mũi xiên vào má người thiếu niên. Anh này từ từ há miệng ra, thịt bắt đầu rung động. Lô-Tếch đẩy mảnh lưỡi xiên một cái, má người thiếu niên căng ra, mũi xiên đã đâm qua thịt. Lô-Tếch tiếp tục ấn, lưỡi xiên từ từ chui vào phía trong miệng. Người thiếu niên vẫn tỉnh bơ như không có gì xảy ra. Chính Lô-Tếch lúc này cũng có vẻ đã nhập đồng. Mắt nhìn chăm chú, tay ông nhẹ nhàng đẩy cho chiếc xiên đâm sâu vào vết thương.

Trùm lá cờ lệnh lên đầu, Lô-Tếch nhẹ nhàng xuyên mũi đồng dài và đẹp qua má người thiếu niên dự thí.

Một cảnh lạ lùng hơn diễn ra trước đền Cửa Rong : một thiếu niên đã nhập đồng đang lăn mình như diên trên một cái giường .. 12 lưỡi kiếm dựng ngược. Người lăn tới đâu, thịt da tan nát tới đó! Anh muốn tỏ cho mọi người biết anh có đủ nghị lực trở thành người truyền thông mệnh lệnh của thần linh.

Bây giờ, yên lặng đã hoàn toàn ngự trị ngôi đền. Các bồn đạo tới dự lễ hình như đều nín thở. Ngực tôi cũng xiết lại. Từng cơn gió biển thổi tới, làm ánh sáng của mấy ngọn nến bùng lên soi sáng cái mồm đang há hốc của người thiếu niên, tôi trông thấy mũi xiên lấp lánh giữa đôi mắt rưng rưng trắng toát.

Tiếng phèn la, tiếng chiêng và tiếng trống giảm dần. Những nhạc công hình như cũng bị chìm đắm trong cái trạng thái man dại đang tràn lan khắp đền. Những bóng tối đủ hình đủ dạng chập chờn, rung rinh, khi hợp, khi tan dưới ánh sáng khi mờ, khi tỏ của mấy ngọn nến. Những âm thanh dội lên mái đền sơn son thếp vàng, phá ra muôn ngàn những âm thanh kỳ lạ khác nghe như tiếng ma kêu, quỷ hú. Máy tiếng ú ớ thoát ra khỏi đôi môi của thí sinh. Một người giúp việc tiến ra ba bước, tay giơ lên khỏi đầu. Lập

tức, các nhạc công ngừng hoạt động, tất cả đều im phăng phắc. Các thiện nam tín nữ nhất tề đứng dậy, miệng há to, mắt lơ dờ, tay quờ quạng trong không trung.

Lô-Tếch và tên đồ đệ của ông vẫn ở thế cũ. Mũi xiên đã tiến sâu vào phía trên lưỡi và đã đâm vào má bên kia của người thiếu niên. Da thịt anh phồng lên. Lô-Tếch vẫn say sưa ấn mạnh cho chiếc xiên xuyên qua hẳn hai má, Dưới ánh sáng vàng khè và chập chờn, máu ở mặt người thiếu niên đang chảy xuống từng giọt.

Lô-Tếch vẫn đẩy nhẹ lưỡi xiên. Má của người tân tín đồ căng phình ra, nhưng mấy người giúp việc vẫn điềm nhiên ghi chặt lấy đầu anh ta. Năm phút sau, Lô-Tếch lùi lại. Công việc của Ông kẻ như đã tạm xong. Lưỡi xiên đã qua mỗi bên má của thí sinh tới 75cm.

Người ta lấy những lá bùa bằng giấy, nhét vào giữa hai hàm răng anh

Buổi lễ kỷ lạ chấm dứt. Thí sinh này đã ra khỏi cơn mê man của trạng thái nhập đồng. Nhưng anh đã không hoàn toàn chịu đựng nổi những cực hình của lưỡi đồng. Vậy anh chưa xứng đáng là một đồng cậu.

Sau cuộc rước, một đồng cậu cầm một quả trùy đầy những gai nhọn tự quật vào mình cho thịt nát máu rơi.

này. Một người giúp việc dùng nước phép rửa đôi má đầm máu cho anh. Giờ đây, người thiếu niên đã khác trước. Anh đã chịu được những thử thách của lưỡi xiên và xứng đáng trở nên một đồng cậu. Anh đã trúng tuyển. Hai người phụ tá đưa anh ra khỏi vòng. Lô Tếch lấy lưỡi xiên khác và ra hiệu cho dẫn thí sinh thứ hai tới.

Cảm thấy ngọt ngạt vì hơi mồ hôi khét lẹt phát ra từ mấy ngọn nến và nhất là vì trông thấy cảnh chiếc dùi thép lạnh lùng xuyên qua da thịt, tôi vội lách đám đông, chuồn ra ngoài.

BÍ ẨN

Viên giúp việc lúc ban đầu cũng bước ra khỏi đền. Hai bàn tay luồn vào hai ống tay thụng của chiếc áo dài, ông ta hướng về phía tôi, nét mặt có hơi buồn nhưng đôi mắt của ông biểu lộ một cái gì tự tin, kiêu

hãnh. Ông nói với tôi: «Chắc ông không được hài lòng và không tin những gì vừa thấy? Có lẽ ông cho rằng chúng tôi đã lừa phỉnh ông, diễn toàn những trò tiêu xảo. Nhưng ở đây, chúng tôi biết hơn ở đâu hết, chúng tôi biết quyền uy của phép đồng bóng. Có lẽ ông cho là phí tỷ và tàn bạo khi đang tay cầm chiếc dùi qua mặt người. Nhưng đối với các đồng cô, đồng cậu, lễ nghi đó có một ý nghĩa rất lớn lao. Năm lưỡi xiên xuyên qua mặt năm con đồng là tượng trưng cho những lưỡi kiếm của năm vị tướng quân cai quản các hướng Đông, Tây, Nam, Bắc và vị thần Hủy diệt! Ở cái cõi trung gian giữa thế giới vô hình và thế giới hữu hình, có rất nhiều thế lực quyết và tàn bạo. Chúng tôi tin vào sức mạnh của các vị tướng kia và sức mạnh đó có thể truyền lại qua những vết đâm của lưỡi xiên. Như

ông vừa thấy, các con đồng của chúng tôi có khả năng thắng lướt mọi đau khổ xảy ra trong đời sống. Ở đây không có vấn đề bị bọ, dỗi, trúa đâu, thưa ông!

Tiếng chiêng, trống và phèn la đột nhiên dần mạnh. Mười thiếu niên và rõ ràng cả năm tân tín đồ đang ve vẩy những hiệu kỳ của Hoàng Đới. Một đồng cậu lớn tuổi đi trước dẫn đầu, tay trái xách một chú gà trống trắng còn sống, tay phải cầm một cái roi quất bên trái, rồi lại quất bên phải để xua đuổi các tà ma đang lần khuất trên lối đi của Thần Kong Teck Choon Ong. Bốn người khiêng một chiếc ngai sơn son thếp vàng rực rỡ, bên trên có bảy hình ảnh của vị thần linh.

Những phụ kiện vừa đi, vừa nhảy cả tung cả tung. Họ tiến lên, lùi lại, rồi đột nhiên lại tiến lên, trong khi pháo nổ như hoa chung quanh

CUỘC THI LÀM BÍCH BÁO

DÀNH CHO CÁC CHI NHÁNH GIA ĐÌNH THIẾU NHI TOÀN QUỐC

*

Song song với cuộc thi sáng tác về Văn và về Thơ chủ đề Thế Giới Kỷ Niệm Học Trò, tòa soạn quyết định tổ chức một cuộc thi LÀM BÍCH BÁO DÀNH CHO CÁC CHI NHÁNH GIA ĐÌNH THIẾU NHI TOÀN QUỐC, nhằm mục đích khuyến khích tinh thần yêu chuộng văn nghệ và làm gia tăng tinh thần ái, đoàn kết giữa các thiếu nhi thuộc các địa phương trên toàn quốc. Cuộc thi có thể lệ như sau:

- 1) Mỗi chi nhánh dự thi sẽ thực hiện một tờ bích báo khuôn khổ bằng từ 1 đến 2 tờ nhật báo mở rộng.
- 2) Hình thức trình bày tự do.
- 3) Nội dung các bài viết không hạn định thể tài, nhưng cần tôn trọng tinh thần lành mạnh trong sáng của Thiếu Nhi.
- 4) Mọi sự thu góp bài vở, trình bày, số người cộng tác với tờ báo tùy nghi chi nhánh địa phương quyết định, nhưng tờ báo phải do chi nhánh địa phương chủ trương chứ không phải là công trình cá nhân riêng rẽ.
- 5) Các bài nếu thuộc loại sáng tác phải là bài mới chưa hề đăng trên báo nào.
- 6) Để tiện việc gửi về Trung Ương không bị nhàu nát, hư hỏng,

tờ báo có thể thực hiện rời trên nhiều mảnh nhỏ. Tòa soạn sẽ ráp lại thành tờ báo khi nhận được.

7) Thời hạn nhận báo trễ nhất từ nay đến ngày 15-7-1973.

8) Các báo tham dự sẽ được triển lãm tại ngày Đại Hội Gia Đình Thiếu Nhi kỷ niệm Đệ Nhị Chu Niên.

9) Sẽ có 3 giải thưởng dành cho 3 tờ bích báo xuất sắc nhất.

10) Kết quả cuộc thi và việc trao tặng giải thưởng sẽ tổ chức chung với hai cuộc thi sáng tác Văn và Thơ trong ngày kỷ niệm Đệ Nhị Chu Niên.

Mọi chi tiết cần hỏi thêm, các em hãy viết thư về tòa soạn.

Mong các chi nhánh tích cực tham dự đông đảo để cuộc thi được hào hứng, sôi nổi.

chân họ. Đám rước diễn qua những con đường nằm chằng chịt trong thành phố. Những người Trung Hoa đứng phía trong cửa, đều lộ vẻ cung kính. Mấy đồng cậu vừa được thụ giáo, má vẫn mang lưới xiên dài lêu nghêu, vừa đi vừa làm những điệu bộ kỳ bí.

Kiểu lại trở về Đền Cửa Ròng. Người ta rước ngay bức hình của vị thần lên ngôi vào chỗ cũ. Một đồng cậu lớn tuổi cầm một quả trùy lờm chồm những mũi nhọn tự đánh mạnh vào lưng. Một người khác xách một chiếc búa to đưa ra một thứ hình phạt ghê gớm trên ngực rồi trên lưng. Một người nữa cầm kiếm bấm vào hai cẳng, máu phun ra lênh láng trước sự bình tĩnh của mọi người. Một đồng cậu trẻ tuổi nằm lăn tròn trên một dây 12 lười, grooms sắc bén xếp dựng ngược để chứng tỏ anh là người có khả năng được thần linh chấp nhận cho làm giới trung gian truyền đạt những chỉ thị của các ngài.

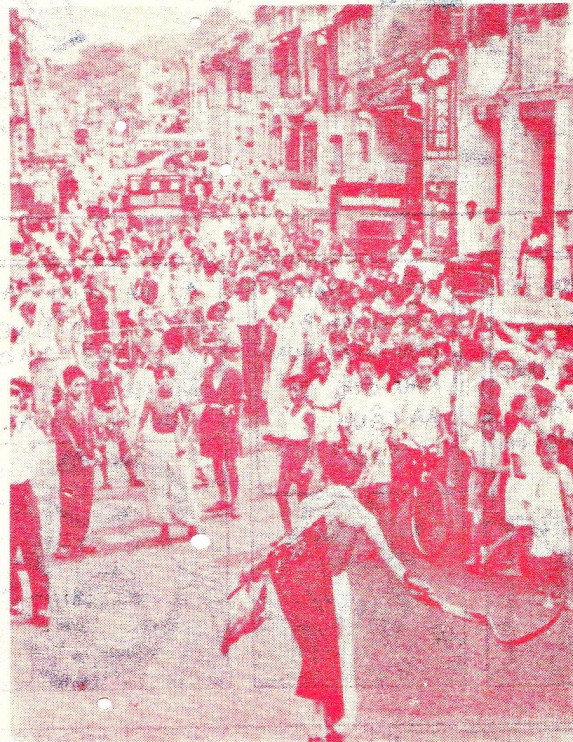
Tới nửa đêm, những người ngồi đồng được các bạn hữu dùng nước vẩy lên mặt cho thoát khỏi cái tình trạng mê man của đồng bóng. Tiếng phèn la, tiếng trống cũng tắt hẳn.

Các thiện nam tín nữ chia nhau nặc mùi hương, những lá bùa, rồi giải tán ai về nhà nấy. Ngoài sân, chỉ còn 8 lá cờ lệnh lật phất bay trong bầu không khí nồng

nặc mùi hương.

VĂN TRUNG

Viết theo William Fish

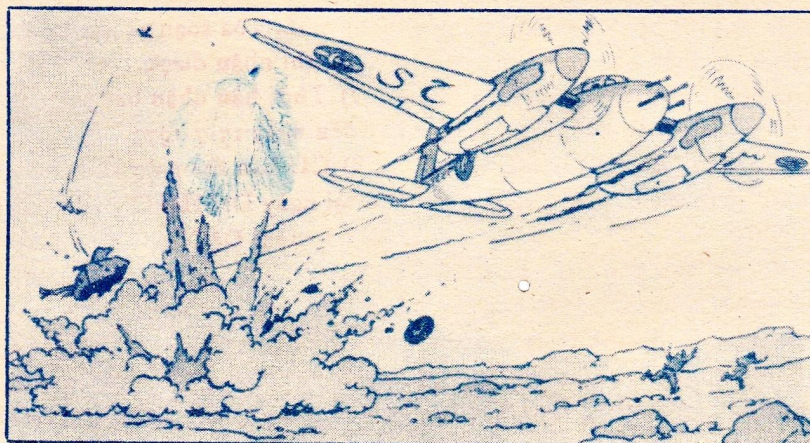

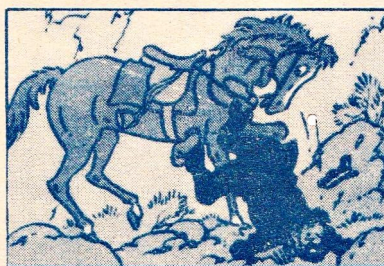
Năm thí sinh đã nhập đồng, một còn mang lưới đồng dài 1m50, th m dự đám rước qua các phố, dẫn đầu là một đồng cậu lớn tuổi, tay trái xách một con gà trống còn sống và một lá cờ lệnh, tay phải cầm một sợi roi quất qua quất lại để xua đuổi các tà ma đang lẩn quất đó đây trên đường đi.

ĐẶC VỤ THÂN ĐẠ

Nguyên tác : HERGÉ

Chuyển ngữ : THU AN

ĐỒ PHƯƠNG KHANH phụ trách

VƯỜN HỒNG

Đẹp người

Đẹp ta

Thân mến cùng các bạn, hàng ngày chúng ta thường giao dịch và tiếp xúc với mọi hạng người trong xã hội, chắc hẳn chúng ta cũng có lần đã bối rối và hơi tỏ ra thiếu lịch sự đôi chút. Nay Khoa xin góp một ít ý kiến để ta có thể làm vui lòng người khác, cùng một danh dự tốt cho ta gây ta từ lời nói, cử chỉ của ta.

— Về sự chào hỏi người trên ta cúi đầu, hai tay xếp lại trước ngực hoặc khoanh tay, nếu đang đội nón ta dùng tay phải cất nón khỏi đầu. Nếu ngang hàng ta chỉ cần cúi đầu.

CÁCH GIỮ QUẦN ÁO KHÔNG PHAI MÀU

Khi mới mua hàng vải hay áo quần màu về, bạn hãy ngâm ngay vào nước có pha giấm trong một lúc lâu. Sau đó, quần áo sẽ giữ màu được lâu hơn.

CÁCH LỘT VỎ TRÁI CÂY DỄ DÀNG

Muốn lột vỏ trái cây được dễ dàng, bạn phải làm thế nào? Thật giản dị bạn chỉ cần bỏ chúng vào nước nóng và vớt ra ngay, trái cây sẽ dễ lột vỏ cùng.

— Khi đang đi với một người trên ta gặp một người ngang hàng hay người dưới ta chỉ cần cúi đầu hoặc bắt tay qua, nếu cần nói chuyện, ta phải xin lỗi người trên và giới thiệu người dưới với người trên để họ biết và chào hỏi nhau.

Khi giới thiệu ta nên giới thiệu người dưới với người trên trước.

— Đang ngồi, gặp người trên tới ta phải đứng dậy chào họ. Hai người được giới thiệu cúi đầu chào nhau hoặc có thể nói «hân hạnh được biết...» hay «chào...»

— Đối với bất cứ ai đã giúp bạn một việc gì, dù nhỏ, bạn hãy nói tiếng «cảm ơn». Khi gặp một người cảm ơn bạn, bạn nên khiêm tốn trả lời: «Thưa... không có gì ạ» hoặc «không có chi».

— Ta đừng nên cắt lời người đang nói. Khi nói chuyện chúng ta tránh những lời chạm tự ái người khác.

— Khi đến nhà bạn chơi ta không nên đứng ngoài cửa nhìn vào nhà mà phải gõ cửa hay bấm chuông.

— Đây chỉ là một vài ý kiến nhỏ để các bạn có thể làm cho người khác gây thiện cảm với ta. Mong các bạn hiểu ý Khoa không ngoài mục đích trên...

VŨ KHOA
Qui Nhơn

● Chị ơi! 55đ chia cho hai đứa em.
Làm sao chia đều được hả chị?

Hoài linh Vũ

— 55đ mua được nửa lạng xì mui, chia cho mỗi em một phần tư lạng, nếu dư quả nào em ăn luôn hoặc gửi cho chị là công bằng em ạ.

✱ Chị ơi! Người ta thường nói «kỳ không ông kỳ đà, kỳ đà cha các kè, các kè mẹ kỳ không». Vậy con nào lớn hả chị?

Thòàn Ròm — Saigon

— Câu đó đọc thế này sẽ hợp lý: Kỳ không có ông là kỳ đà, kỳ đà là cha các kè, vợ các kè là mẹ kỳ không.

CHỊ ƠI!

✱ Chị ơi! Đường nào dài và dốc nào cao?

Lý hữu Di — Klên Giang

— Em ơi! Chị nói em hay, Đường trường thì dài, dốc ngược thì cao

✱ Chị ơi! Chị ghét gì nhất?

Diễm Anh — Gò Vấp

— Xi quách.

✱ Chị ơi! Tóc mây răng ngà là gì hở chị?

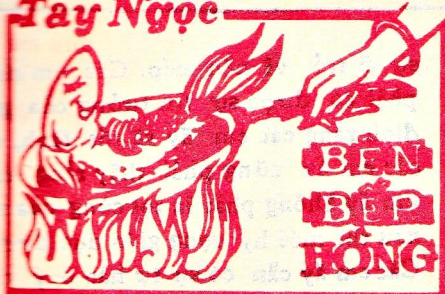
Trường Giang

— Tóc mây răng ngà chính là chị đó.

Thân mến
Chị MAI LOAN

VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG

Tay Ngọc

Chè đậu xanh thập cẩm (tức chè thưng)

Vật liệu:

- 300g đậu xanh cà
- 30đ bún tàu, khoảng một chén ăn cơm
- 20đ khô tai
- 200g đậu phộng
- 3 muỗng bột báng (muỗng canh)
- một ít bột khoai
- 100g táo tàu (thứ táo đỏ đỏ nhỏ nhỏ đã phơi khô bán ngoài chợ các bạn hỏi tiệm tạp phở nào cũng có bán)
- 1 trái dừa khô
- 2 ống vanille
- 300g đường cát

Cách làm:

Vo đậu xanh sạch, cho vào thau hay tô lớn, cho nước vào ngâm chờ đến khi tróc vỏ. Nếu bạn muốn cho

nhANH thì ngâm bằng nước nóng, bằng không thì dùng nước lạnh, thời gian sẽ lâu hơn. Xong đem đãi cho thật sạch vỏ. Đậu phộng cũng ngâm nước, lột vỏ, rửa sạch. Dừa nạo ra vắt lấy một chén nước cốt, và khoảng một nồi nước sôi. Bắc nồi nước sôi dừa lên bếp, bỏ đậu phộng đậu xanh vào nấu, đến chừng nào đậu phộng mềm là đậu xanh cũng đã mềm thế là được. Xong bỏ táo đã rửa sạch, bỏ hạt, xắt làm ba vào nồi. Khô tai ngâm nước cho mềm, rửa sạch, xắt thật nhỏ và dài dài khoảng một tấc cho vào nồi. Bún tàu cũng ngâm nước cho mềm, xắt lại cho ngắn ngắn một tí, bột khoai bột báng cũng đã ngâm nước xong, đổ tất cả vào nồi. Lấy đũa quậy cho nước sôi lên đều vài dạo, xong đổ nước cốt dừa vào và sau cùng đổ hai ống vanille cùng đường vào. Quậy đều một lần nữa, xong nhắc xuống, để nguội một tí xíu rồi múc ra chén hay ly nếu muốn ăn nóng hoặc muốn ăn lạnh thì bỏ nước đá vào. Ngon lắm cơ!

Nhưng Đào lưu ý việc này với các bạn là chè này phải nấu lòng mới ngon, còn việc bỏ đường thì tùy theo mỗi bạn, bạn nào thích ăn ngọt nhiều thì bỏ nhiều, thích ăn nhạt thì bỏ ít.

TRÚC-ĐÀO

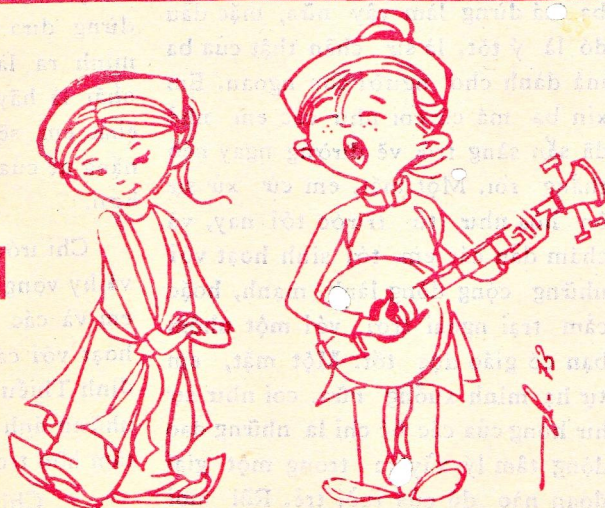
Thư của em P Saigon

... Em là con cả của một gia đình công chức trung lưu. Nhưng trong thời buổi gạo châu củi quế này ba mẹ em lại càng phải bận rộn hơn nữa. Có thể nói là gia đình em chỉ đông đủ mọi người vào lúc hai bữa cơm, vì thế em là một người chị lớn nhất trong gia đình nên em có phần phải chăm sóc, dạy dỗ, hướng dẫn các em của em. Nhưng chị ơi! Mấy đứa em của em nó không nghe lời em, nhất là thằng em thứ tư của em, năm nay nó học đệ lục ở một trường công lập, nó ham chơi, chẳng chịu học hành, hay ra đường chơi mà hề em nói thì nó lại cãi lời em. Nhiều khi em tự kiểm điểm lại xem em có đủ đức tính tốt và khả năng để hướng dẫn chúng không, nhưng em cảm thấy em quá đầy đủ mà tại sao em của em nó không nghe lời. Em đã phải mất nhiều thì giờ để ngồi xem những quyển sách nói về tâm lý của trẻ con, hầu mong tìm hiểu để cải thiện nó, nhưng kết quả cũng không mấy tốt đẹp. Chị ơi, bằng những lời nói thật dịu dàng, bằng những lời khuyên thật ngọt ngào mà tại sao em của em nó không chịu nghe lời em hả chị.

Em đã từng bỏ những cuộc vui của bản thân mình để dẫn bọn chúng đi chơi thể thao, hướng dẫn chúng đọc báo lành mạnh nhưng chỉ được một thời gian lại chừng nào tạt nẩy, em cố gắng hòa mình với chúng để hiểu chúng hơn và do đó em dễ cảm hóa chúng.

MÀU

THÊU

Bao đêm nay em suy nghĩ nát óc mà vẫn chưa tìm ra được câu trả lời. Vậy chị Khanh ơi, chị làm ơn cứu em giúp em cảm hóa được chúng và làm sao cho chúng thương yêu gia đình hơn, chịu học hành nghe lời ba mẹ em hơn, em biết rằng ở lứa tuổi đó dễ hư hỏng lắm nếu không ngăn chặn, giáo dục kịp thời..

Trả lời:

Chị rất cảm động thấy em có lòng hiếu thảo với cha mẹ, đã cố gắng giúp cha mẹ dạy dỗ các em để cha mẹ khỏi buồn lòng như vậy. Chị cũng thông cảm với trường hợp gia đình em. Chị biết có một số gia đình rất nề nếp, mà cũng bị một vài đứa con hư hỏng mà thường là khi cha mẹ phát giác được thì đã quá trễ. Bởi vì các em ấy đã bị ảnh hưởng ở bạn xấu quá nặng nề.

Chị thấy em thật là cố gắng lắm, chịu mất thì giờ tìm hiểu, đọc sách, cư xử với các em thật dịu dàng, em đã kiên tâm, tự kiểm thảo v.v... Tóm lại, em đã theo gần đúng với đường lối giáo dục mới. Chị nói gần đúng là vì chị rất lưu ý đoạn này

của em: ... «Nhiều khi em tự kiểm điểm lại xem em có đủ đức tính tốt và khả năng để hướng dẫn chúng không, nhưng em cảm thấy em **quá đầy đủ**...» Chị nghĩ rằng sự trực trặc bắt nguồn từ cái tư tưởng «quá đầy đủ» này.

Trong thâm tâm không ai thích mình là một thành phần quá kém cỏi đối với những người khác. Chị đoán rằng vì em ngoan ngoãn, nên ba má cũng thường lấy em ra làm gương sáng, và chính em cũng khó lòng để nén được sự tự hào mình là gương sáng, do đó, các em của em cảm thấy giữa em và chúng có một hố sâu ngăn cách, đó là cái hố của Thiện và Ác. Về tâm lý, như vậy là em sai lầm, khó lòng gây được niềm cảm thông với các em nhỏ đầy mặc cảm tội lỗi của em được nữa. Nhiều vị linh mục ngày nay muốn cải tạo giới trẻ du dương, dấu kín cái lý lịch thánh thiện của mình, sẵn sàng cảm thông với những tư tưởng lệch lạc của họ, để từ từ ngày một, ngày hai, rót những ý nghĩ tốt đẹp để dần dần cải tạo họ. Như thế không phải rằng chị bảo em sống bê bối cho hợp ý các em nhỏ. Không phải vậy! Chị muốn đề nghị em thế này, là nếu ba má thường khen ngợi em, đem em ra làm gương, thì em xin ba má đừng làm vậy nữa, mặc dầu đó là ý tốt, là sự chân thật của ba má dành cho người con ngoan. Em xin ba má cứ coi như các em nhỏ đã sẵn sàng trở về đường ngay nẻo thẳng rồi. Một mặt, em cứ xử sự ôn hòa như từ trước tới nay, và chăm dẫn các em tới sinh hoạt với những cộng đồng lành mạnh, hoặc cắm trại ngoài trời với một nhóm bạn có giáo dục tốt. Một mặt, em tự hạ mình xuống nữa, coi như sự hư hỏng của các bé chỉ là những dao động tâm lý xảy ra trong một giai đoạn nào đó của tuổi trẻ. Rồi mọi

sự sẽ trở về nền nếp. Các em nhỏ phải có được sự tin tưởng của gia đình rằng các em ấy sẽ tốt lành, và các em ấy cũng phải thấy rằng các em ấy không phải là tội cùng của sự xấu thì mới hy vọng giáo dục được. Các em ấy cần có sự tự hào ở ý chí và cần được coi như những phần tử bình thường. Đừng để các em ấy thấy rõ sự chênh lệch quá, giữa em và các em ấy, như em là Thánh và các em ấy là những kẻ bất hảo, đáng bỏ đi. Nếu nghĩ như thế, thì các em ấy sẽ chỉ còn biện minh cho sự xấu, chứ không muốn trở về đường ngay nẻo, vì tự ái của các em ấy đã bị chà đạp nặng nề mất rồi.

Ngoài ra, nhân vô thập toàn, có thể trong mười chuyện, có một chuyện mà sự sai lầm nghiêng về phía chính em. Nhưng do chủ quan, có thể em nghĩ rằng mình đã quá đầy đủ đức tính, nên dễ trở thành suy luận một chiều, bất chấp sự biện minh của người khác. Chị nghĩ rằng đó cũng có thể là một lý do làm cho các em của em không thể gần gũi với em được.

Vậy thì hãy tỏ ra cảm thông hơn, xét lỗi của các em ta hãy tìm hiểu nguyên do trên cương vị của chúng đừng đưa quá nhiều cái tội của mình ra làm nề nếp, khuôn khổ và nhất là hãy kiên nhẫn lâu dài. Chị chắc em sẽ hoàn tất trách nhiệm nặng nề của mình một cách dễ dàng hơn.

Chị ước mong em sẽ thành công và hy vọng trong dịp hè, sẽ được gặp em và các em của em cùng tới sinh hoạt với các em khác trong đại gia đình Thiếu Nhi, để chị được nhìn những ánh mắt rực ngời của những tâm hồn trong sáng em nhé.

CHỊ ĐỖ-PHƯƠNG-KHANH

bướm TRONG VƯỜN

BÓNG CHIỀU

Lụa mây vồng dệt tơ chiều
Lặng ngồi sông vắng diu hiu thuyền về

Sóng vô bờ cát chân mê
Chao mây vồng lác đăm về nhẹ ru.
HÙNG VỸ

TÀN ĐÊM LỬA TRẠI

Bập bùng lửa ngấm sương đêm
Khói loang lặng gió đi tìm ánh sao
Đêm nay sóng thở rì rào
Trại vui lặng ngủ đêm sâu lũng buồn
HÙNG VỸ

CHÀO BÌNH MINH

(Cho những ai đang mang áo trắng
Học Trò)

Sách vở hây hây cười nắng sáng
Trăm trang giấy trắng xóa còn tình
Sân trường tà áo bay màu trắng
Gió thổi thơm hoài tóc nữ sinh
Rời những buổi từng. đàn học sinh nhỏ

Đi tung tăng như những chú chim
Miệng xinh xinh rạng hé môi cười
Áo tung bay như cánh nhận bay về
Bóng rợp cả, trên những chiều tan học...

THUYỀN VY
(Hoàng hôn Tim)

HỒN MÂY

(Gửi Băng Lan, Phiến Trân B.N.
Giăng Mơ)

Em thông thả đến trường
Nghe tóc thơm mùi hương
Bàn tay hồng mềm ấm
Cặp sách mộng bình thường

Con đường dài mong ước
Lá reo đường tơ mượt
Sợi mây dài nhẹ rơi
Mắt buồn như chim tước

Mai nắng có đi về
Hồn em rộn rã ghê
Tuổi hồng trong tim nhỏ
Nhịp đập buồn dề mê

Ướp đây hồn sách vở
Ngày học trò bỏ ngõ
Đếm trên đầu ngón tay
Bài học từng hơi thở

Xin tròn giữ nơi đây
Đường mộng thấm thơ ngây
Vẫy tay cười trong gió
Rong hoài một kiếp mây

NGUYỆT THANH
(bn Giăng Mơ TK)

HẠ VÀNG

Nhớ con đường xa xưa
Bóng nắng với cây dừa
Dáng em về mỗi buổi
Ánh mặt trời đông đưa
Sân trường hàng cây xanh
Vẳng tiếng nói trong lành
Gió lùa qua kẽ lá
Chim từng đàn bay nhanh

Lá chiều rơi nghe êm
Nắng hồng từng sợi mềm
Tuổi buồn len qua mắt
Kỷ niệm bừng vương lên

Khung trời nào thanh thang
Vội gió lẫn mây ngàn
Có ve sau rặng rã
Bồi hạ vàng chưa sang

TÊ TÊ

NỖI NHỚ MÈNH MÔNG

Em nhớ quê xưa nhớ cánh đồng
Nhớ gió đông đưa mấy cành bông
Nhớ khóm mồng toi đơm trái chín
Nhớ lũy tre xanh cạnh bên sông

Em nhớ hoàng hôn buổi chiều về
Nhớ trẻ học hành tiếng a, ê
Nhớ làn gió mát đưa hương thoảng
Nhớ đàn bò gặm cỏ trên đê

Em nhớ làng xưa nhớ quê xưa
Nhớ mái nhà tranh nhớ hàng dừa
Nhớ dòng nước chảy trong con lạch
Nhớ kỷ niệm qua buổi chiều mưa

Em nhớ cánh diều vút ngàn mây
Nhớ trường ngày cũ nhớ dáng thầy
Nhớ cây phượng vĩ hoa khoe sắc
Nhớ lắm bạn ơi, kỷ niệm đây.

TRẦN THANH UYÊN
T.H. Hoàng Diệu - Ba Xuyên

RỪNG HOA MỘNG ƯỚC

Tuổi 13 ươm vạn ước mơ đầu
Một biển thâm tình trong mắt mẹ sâu
Trên cao mưa xuống muôn vàng ánh nắng
Bao nắng huy hoàng ruộng ngát hương lau
Chân in vết mòn khắp nẻo đường quê
Rừng hoa bừng đón lối bước em về

Việt Nam ơi! Ơi muôn lời ưu ái
Một chút men nồng dậy trong nắng hoe
Nhưng ba còn đi bao niềm long đong
Nên mẹ từng đêm nhìn hỏa châu hồng

Trời xanh xa quá xa hồ mắt ngược
Em lấy mộng vàng đắp trên chờ mong
Nhưng ba còn đi áo đắp bụi đường
Ước mong ngày nào trên đường quê hương

Trời cao cảm thông cho mưa móc xuống
Cho mắt mẹ buồn thôi đắm lệ thương.

CA DAO
(hn Hoa Tiên)

Số thứ tự nhận được 351

XÍCH BÍCH THƯ HÙNG

Đó là tên của một vở kịch đã sử dụng Trung Hoa, mà chúng tôi đã trình diễn năm học lớp 7, một vở kịch đã đem lại cho chúng tôi một tiếng tăm lừng lẫy trong làng văn nghệ ở trường. Nhưng chúng tôi phải trải qua biết bao nhiêu cực nhọc, khó khăn mới được thành công như thế. Và đây cũng là một kỷ niệm khó quên nhất của tôi trong lứa tuổi học trò. Bây giờ nhắc lại, tôi vẫn còn ớn!

Năm đó, nhà trường ra thông cáo sẽ tổ chức một đêm văn nghệ «Cây mùa Xuân» ở trường và ra thông cáo sẽ yêu cầu các lớp tham dự. Dĩ nhiên là bọn tôi không thể ngồi yên được, vì drama nào cũng có khiếu về kịch, toàn kịch sĩ tương lai cả đấy. Thế là chúng tôi thực hiện vở kịch này, quyết đem vinh dự về cho lớp. Trước hết, bọn tôi thành lập cấp tốc một ban giám khảo để tuyển lựa «kép» cho vở kịch. Trong lớp có 42 mạng, mà drama nào cũng đòi đóng kịch, làm bọn tôi rối cả lên, chẳng nhẽ lại lôi hết lên sân khấu cho nó sập luôn đấy à! Mấy tội nó đứt lốt cho ban giám khảo, đề được chọn, mấy ông làm giám khảo sung sướng nhận tất cả, rồi thân nhiên chọn drama khác, còn những drama «hối lộ» thì cho đe gấp! Sau cùng, phải vất vả lắm mới chọn xong, vất vả còn hơn những kỳ thi lục cá nguyệt nữa. Bọn tôi cái gì cũng sốt sắng lắm, ngay cả mấy drama trong lớp, ông nào cũng đòi giúp đỡ chúng tôi, nhưng khi nhắc đến vấn đề «tài chánh» để thực hiện vở kịch thì các ông lúi đầu mất hết, còn chúng tôi thì nhăn nhó như bị thi rớt không bằng. Bàn đi, tính lại, rốt cuộc chúng tôi quyết định mỗi người phải bỏ ra một số tiền là 200đ, và được sự hưởng ứng «miễn cưỡng» của mấy ông trong lớp. Thế là xong một phần, bây giờ còn phải đi mượn y phục nữa chứ! Giữa thành phố Sài Gòn đông đảo này, muốn tìm chỗ

CUỘC THI

SÁNG TÁC

VIẾT VỀ KỶ NIỆM HỌC TRÒ

cho mượn y phục Tàu đâu có dễ, nhưng nhờ «Phật Trời phù hộ» nên bọn tôi cũng tìm được một nơi. Ấc nổi, ông bầu, (vì ông ta là bầu cái lương, nên chúng tôi gọi như vậy cho nó tiện) người cho bọn tôi mượn đồ, ông nhờ ông «ăn dật» tuốt trên đường Võ di Nguy Phú Nhuận làm cho bọn tôi mỗi lần lên xuống muốn «rụng giò», nhưng chưa rụng hẳn vì có đi xe lam một đoạn đường. Mà đi xe lam cũng chả sướng tí nào vì 11 ông mà dồn hết lên đó, ngồi chật ních, đã thế lại nóng nực nữa! Cũng may là có đi xe, chứ nếu đi bộ suốt quãng đường, eo ôi, bọn tôi trở thành những «cột nhà cháy» luôn dưới cái ánh nắng «nhè nhẹ» của mỗi buổi trưa, về nhà gia đình nhận không ra thì khờ. Thương lượng với nhau suốt một tuần, ông bầu mới chịu cho mượn với giá tiền 10.000đ. Bây giờ đến giai đoạn chốt là đi tập tuồng để thi với các lớp khác. Cái số bọn tôi bị «sao quả tạ» chiếu liên miên, nên phòng mà nhà trường dành cho chúng tôi để tập tuồng, nó ở tận bên kia. Mỗi lần đi tập, chúng tôi phải qua một hơi mấy lớp con gái. Lúc ấy, bọn tôi xách dao, thương trông đi thành một lũ, trông chẳng giống ai! Mặt mày lại thoa phấn, tô son, thật là dị hợm! Mỗi lần như thế, bọn tôi vô tình trở thành đề tài cho bọn con gái trêu đùa, giễu cợt làm bọn tôi uốn dẻo thối luôn. Bọn chúng nói toàn những lời «êm ái» không à: nào là: «đám xiếc kia bây, lát ra chơi phải mua vé coi mới

được!» nào là: «Mấy ông sơn đông, mãi vô đi bán thuốc dán kia, dạ bán cho cháu 1 chai thuốc dán đi ạ»... rồi bọn chúng khúc khích cười! Chúng tôi cần rằng làm thính, hy sinh vì nghệ thuật mà. Vở kịch này có nhiều đoạn choáng nhau từng bừng, nên chúng tôi dợt rất khó khăn. Lỡ mà đánh nhầm vào nhau thì chỉ có nước... khóc! Chúng tôi cử những tay gián điệp lành nghề đi dò thám các vở kịch của các lớp khác, xem có hay hơn mình không! À, yếu hơn mình, thế là ăn chắc! và quả đúng như lời dự đoán, bọn tôi vào bán kết, vô được chung kết và được chọn trình diễn đêm văn nghệ! Mặt drama nào cũng rạng rỡ hẳn lên, niềm vui sướng tràn ngập cả tâm hồn! Vào chiều hôm thứ sáu, các lớp được chọn trình diễn phải đến để tổng dợt trên sân khấu dưới sự chứng kiến của toàn trường. Đã gần đến phiên bọn tôi rồi mà chả thấy ông bầu và xe chở đồ đâu cả, bọn tôi quỳnh lên, đứng ngồi không yên, chạy lăng xăng trước cổng trường để chờ đợi. Ban tổ chức thông cảm, cho dợt sau chót, lát sau, mới thấy ông ta và xe chở y phục đến, và với bộ mặt «hắc ám» ông ta phân trần đủ điều nhưng chẳng drama nào thêm trách ông ta cả vì đã có người xuống hỏi lên sân khấu. Chúng

tôi cuống lên, hóa trang thật lẹ, mặc đồ lộn lẩn nhau, rồi nào thiếu kim băng, thiếu phấn vẽ mặt... bao nhiêu thứ nó cứ nhon cả lên. Đến khi xong xuôi, tất tả chạy ra, thì hơi ôi, mọi người đã ra về hết, thế là đành dở khóc, dở cười, kéo màn đánh trống để diễn cho những cái hàng ghế sắt vô tri vô giác kia nó xem. Được coi kịch không tốn tiền, thì ít nhất chúng nó phải biết khen

thường hay vỗ tay chứ đang này chúng nó chỉ trơ cái mặt... sất ra mà nhìn, ức thật! Nhưng bù lại tối hôm văn nghệ Cây mùa Xuân dưới ánh đèn màu của sân khấu, bọn tôi rục rờ và nổi bật với những y phục màu lông lánh kim tuyến, bọn tôi diễn thật hay và ăn khớp với nhau nên đã mua được những tràng pháo tay của khán giả! Vinh dự thay, bọn tôi được ban tổ chức trao tặng phần thưởng hạng nhất về kịch! Cì lớp tôi vui sướng lắm, tụi nó reo hò mừng chiến thắng về vang mà bọn tôi đã đem lại. Và vì quá vui, mấy ông quên mất gói phần thưởng, tay tôi rinh luôn về nhà...

LƯU MINH DŨNG

THẮC MẮC CỦA EM

(tiếp theo trang 2)

nhân đang tại ngũ thì hồ sơ sẽ chuyển theo hệ thống quân giai.

Cuộc thi tuyển sẽ được tổ chức hàng năm vào tháng 5 dương lịch. Có 2 loại trình độ thi tuyển:

1) Trình độ lớp 4: dành cho con chiến sĩ QLVNCH và công chức đã bỏ mình vì tổ quốc hay phế tật, và con quân nhân, cựu quân nhân từ Hạ Sĩ trở xuống. Bài thi gồm 1 bài luận, 1 bài chính tả, 1 bài toán.

2) Trình độ lớp 5: dành cho tất cả con quân nhân, và cựu quân nhân, từ Hạ Sĩ nhất trở lên. Bài thi gồm: 1 bài luận, 1 bài toán và 4 câu hỏi thường thức.

Trong kỳ thi tuyển, tổng số điểm của con tử sĩ và công chức bỏ mình vì nước được tăng thêm 50 phần trăm, và con của thương phế binh được tăng thêm 25 phần trăm để xếp hạng.

Sau khi trúng tuyển, các TSQ sẽ được xếp hạng lại lớp, căn cứ theo chứng chỉ học trình đã học, hoặc qua 1 kỳ thi sắp lớp. Chương trình văn hóa áp dụng đúng theo chương trình của BQGGD hiện hành, và Trường TSQ/VN hiện có từ lớp 6 đến lớp

CUỘC THI SÁNG TÁC THƠ

Số thứ tự nhận được 321

EM THƯƠNG

Em thương, thương những ngày thơ,
trường,

Vui cùng bè bạn, bên cô dịu dàng.

Em thương, thương quá mái trường,

Cây xanh, mái đỏ, tường vàng, nghiêm trang.

Em thương, thương những con đường,

Chạy dài dẫn đến ngôi trường mến yêu.

Em thương, thương mến thật nhiều,
Sách đèn, bè bạn những chiều bên nhau.

Thương bài toán khó làm sao,
Nhưng rồi cũng được hai mươi để dàng.

Em thương luôn cả con «không»,
Cô cho những lúc em không thuộc bài.

Em mong ngày tháng thật dài,
Thời gian trôi chậm còn hoài mến thương.

BÍCH DIỄM
(GĐTN)

Số thứ tự nhận được 326

THUỞ HỌC VỞ LÒNG

Nhớ lại thuở nào em còn thơ
Thuở mà chưa biết đọc i tờ
Tung tăng như chim trong vườn nắng
Màu mắt hãy còn màu xanh lơ

Rồi đến một ngày lá thu rơi
Mẹ bảo em đừng có ham chơi
Mẹ dắt em vào trường xin học
Nước mắt của em bắt đầu rơi

Ngôi trường của em trông thật xinh
Nó to, nó lớn hơn ngôi đình

Trường có đến những hai dãy lớp
Sân trường có cả bóng cây in

Lớp học của em cũng thật xinh
Bàn ghế bằng đèn đều mới tinh
Bạn bè lớn nhỏ đều xa lạ
Em chỉ quen quen mấy bức hình

Mái trường học giờ em đã quen
Trống giờ chơi từng nhịp đua chen
Nhảy dây, cò cò đều rành cả
Em thấy hay hay lúc bạn khen

Rồi ngày tháng qua đi, qua đi
Biết đọc biết viết chả lo gì
Em học văn xuôi rồi văn ngược
Ba thường hay hỏi, em mỉm cười

Kỷ niệm ngày xưa em nhớ hoài
Bây giờ tóc đã xỏa bờ vai
Những ngày thơ ấu trong ký ức
Cố giữ làm sao cho khỏi phai.

MAI VĂN PHỤNG

Số thứ tự nhận được 327

LỜI CHO BÉ THƠ

Này bé thơ chăm học
Sống dưới mái học đường
Hãy mến yêu dân tộc
Lòng mở hội niềm thương

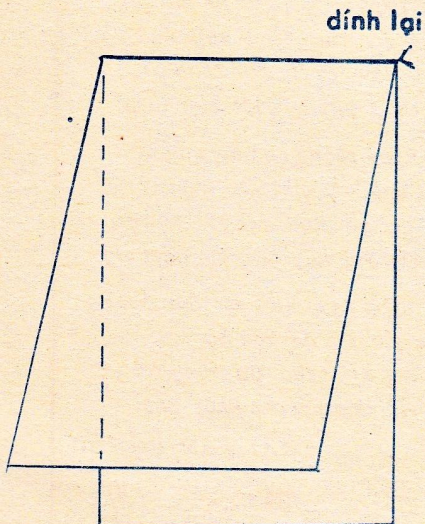
Này bé thơ hiếu thảo
Sống dưới mái gia đình
Hãy tập người luyện lão
Lòng giữ vững niềm tin

Quê hương chờ tuổi trẻ
Với nỗ lực bàn tay
Ôi! thơm bao lời lẽ
Chân sinh khi dẻo dai.

RONG LÁ MƠ.
(Hoa Tiên)

HÌNH NGƯỜI CỬ ĐỘNG

1— Dùng một tấm giấy tập theo khổ hình chữ nhật gấp đôi lại như sau hay lớn hơn cũng được.

2— Vẽ hình người ở mặt sau (hoặc hình gì cũng được)

mặt dưới

XE TÔNG...

Trong giờ Pháp văn giáo sư đọc :

— Xe-toong sờ-ti-lô (c'est un stylo)

Thầy Bình ngủ gục. Thầy gọi :

— Bình, trò nhắc lại lời tôi !

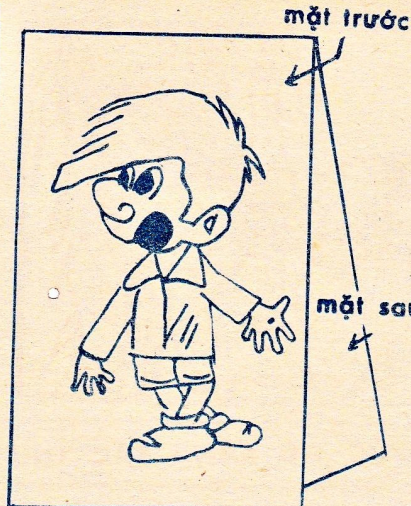
Bích mắt nhắm mắt mở đọc :

— Xe tông xích lô ạ.

Thầy : Trời !!!

Cả lớp cười ồ.

KHIẾU QUỐC VIỆT

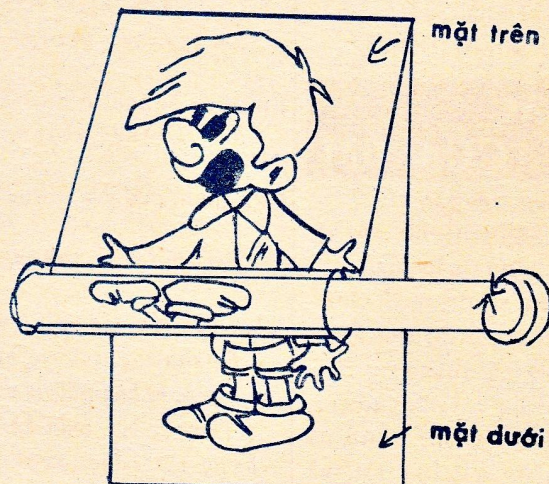

3— Lật mặt trên, vẽ 1 hình khác giống như hình cũ, chỉ khác cánh tay đưa ra, chân tréo, miệng há ra hoặc cười v.v...

4— Dùng viết, cuộn tròn hình trên lại và dùng một động tác kéo ra, kéo vào ; ta sẽ thấy hình chú bé trên đây sẽ tự nhiên đưa tay ra, miệng há to hoặc ngược lại...

Chúc các bạn thành công trong công việc tạo nên trò chơi vui vẻ này.

TÓC HỒNG
Hùng Vương SG

CẠNH TRANH

Một ông có một cửa tiệm nhỏ bán quần áo, bị hai tiệm lớn cạnh tranh hai bên. Nhà bên phải treo một cái bảng thật lớn : «Quần áo ngoại quốc đẹp nhất, bền nhất» bên trái treo bảng to không kém gì : «Quần áo rẻ nhất, lịch sự nhất». Sau một hồi suy nghĩ ông bên treo bảng có vôn vẹn 2 chữ : «Cửa chính».

HOÀNG NGUYỄN Phương Giang

HẠNH KIỀM

Một buổi tối tại nhà Tý, ba Tý :

— Tý lấy sổ điểm ba coi.

— Dạ... nè ba.

Ba Tý : — Ừ sao tháng này con hạng 5 mà sao hạnh kiểm lại zêđô.

Tý : — Dạ thưa ba vì hạnh kiểm không coppi được ba ạ.

TRẦN THỜI HUNG

— Trong sự học vấn, tôi chỉ nhận thấy một điều thân thiết cần thiết là sự dùng tiếng mẹ đẻ một cách đứng đắn và lọc lõi.

BÁC SĨ CH.W.ELIOT

— Chớ lo không được quan to, nên lo cái « đức » của mình có kém cõi ; chớ tui không được lộc hậu, nên tui cái « trí » của mình còn hẹp hòi.

TRƯƠNG HÀNH TRUYỆN

MUỐN MUA SÁCH XIN LƯU Ý

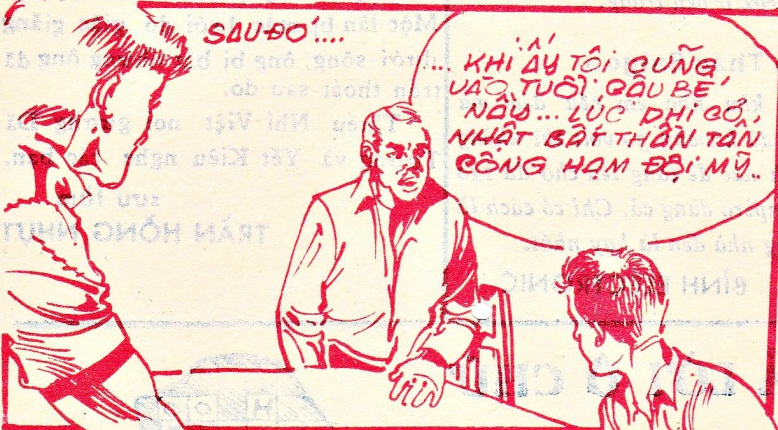
2— Mua sách, các em gửi tiền sách theo như trong thư mục và thêm cước phí như sau :

Dưới 500đ thêm 20 phần trăm của số tiền gửi về mua sách. Từ 500đ tới 1000đ thêm 15 phần trăm. Từ 1000đ xấp lên, thêm 10 phần trăm. Thư bảo đảm và bưu phiếu đề :

Nhà sách Khai Tri
62 Lê Lợi Saigon 1.

CÙNG ĐI VỚI TỰ' THẦN

Tranh và lời của NGUYỄN TÀI

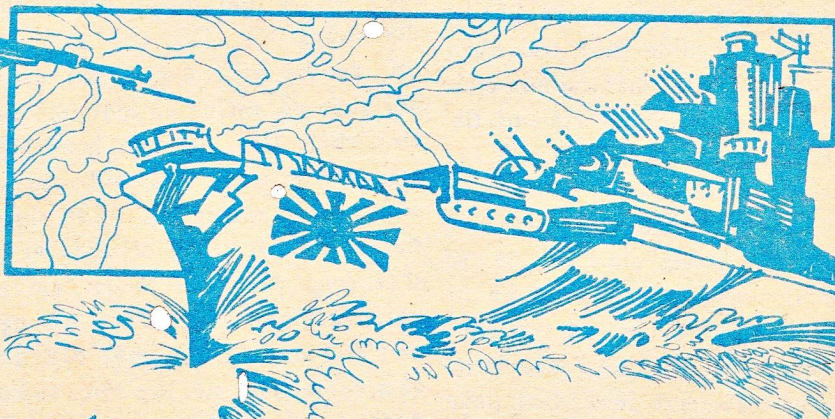
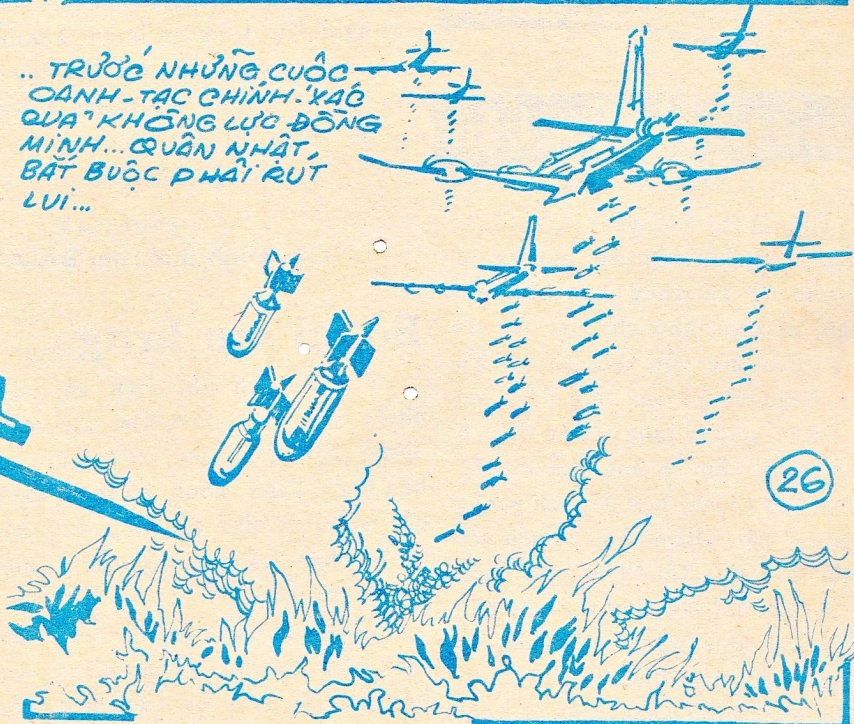

..CĂNG LỰC NHẬT CĂNG MỎ
RỘNG CÁC PHÂN CHIỂM
ĐỒNG HẬU ỨC VẾT CÁC TÀI
NGUYÊN VÀ SẢN VẬT ĐỊA-
PHƯƠNG....

NHỮNG KHÔNG ĐƯỢC BAO
LÂU...THÌ CÁC PHẠO ĐÀI
BAY CỦA KHÔNG LỰC
ĐỒNG MINH BẮT ĐẦU
DỪ TRẬN HỒ TRỎ CHO
BỘ BINH TÂN KÍCH PHẢN.
CỔNG KHẮP NƠI...

..TRƯỚC NHỮNG CUỘC
CẠNH-TẠC CHÍNH-KHÁC
QUA KHÔNG LỰC ĐỒNG
MINH...QUÂN NHẬT,
BẮT BƯỚC PHẢI RÚT
LUI...

..NHẬT SAU BỎ
ĐÃ HUY ĐỘNG CÁC CHIẾN HẠM ĐẾN ĐỂ VẬN CHUYỂN
CÁC QUA CẢI BẮ CƯỚP ĐƯỢC TRONG SUỐT THỜI
GIAN QUA....

..CÒN TIẾP...

Thư cho chị học bàn

thứ... ngày... tháng... năm...

Chị Dung thân yêu

Sáng nay khi đến lớp, một mảnh giấy nhỏ tít xa trong học bàn, em vội giở ra xem, thư chị viết cho em đấy à! Sao mà vồn vện chỉ có hai câu: Trao về bé nào ngồi đây, hai chữ «mần quen» tặng trước quả ô mai: Dung.» Em mừng ghê đi, thế là em cũng có chị học bàn như mấy tụi trong lớp. Diễm phúc đã đến với em rồi đó chị. Nhưng mà chị biên quá ít, thôi thì lần đầu tha nhé bạn sau mà còn như thế thì em giận, có thể nhẹ, nguy lắm nhé.

Em đang hình dung đến chị. Một gương mặt trái soan dịu hiền, khả ái, đẹp, đôi mắt to to hơn trái nhãn lồng, rồi tóc dài, thật dài nữa chứ. Như thế thì đủ đề cho em «mê tít» và khoe với mấy tụi bạn rồi. Chị ơi! Ô mai đâu? Chị bảo tặng mà hồng có, chị xạo ghê, xạo có tội đấy, mà chị có đạo không nhỉ? Em có đạo và muốn ngoan đạo nhưng không được, em nhiều tội lắm, trừ việc chúa nhật nào cũng đi lễ sớm nào là tội ăn vụng, trốn mẹ đi chơi, dành phần ăn của em bé, và nhất là tội học dốt, em lười lắm cơ, tự nhiên em thấy sợ những bài tập viết, phải theo ô vở, những con số, và dấu cộng, trừ, nhân, chia, mấy bài học ê a đến rất

cồ, mắt cứ muốn khép kín mà chưa thuộc, đạo này ban đêm lạnh, quần chần rồi chui vào mùng là tốt nhất. Nhiều lúc em muốn sửa đổi nhưng mấy tật xấu đó lúc nào cũng lồi cuồn em hết chị à. Ba mẹ em còn trẻ, em là con đầu kế tiếp là đứa em nhỏ, và hình như là vì thế nên không ai rầy la em hết, bây giờ em mong sao chị làm chị của em. Sáng thứ hai tới em hẹn chị giờ chơi ở vườn hoa nhà trường, em sẽ ngắm dung nhan chị, chắc đẹp lắm. Thôi em hồng viết nữa, cô giáo mới nhìn em đẩy chị, tưởng tượng đề cho chị một trái xí mụi ngọt. Tự dưng em buồn và nước xá xí con cộp sắp sửa sủi bọt cay ở mí mắt, tại sắp xa chị trong lá thư này đó. Thôi thư sau nhé.

Bé học bàn của chị

«hạt me»

Gia Đình thiếu nhi ĐÀ LẠT

Bỏ lại sau lưng...

Tôi đến cô nhi viện vào một chiều chủ nhật mưa rơi lác đác. Từng hạt mưa rơi ướt lạnh hai bên má. Cánh cổng gỗ màu xanh của viện cô nhi hé mở, mời đón bước chân tôi — mời đón một người xa lạ.

Đằng sau cánh cổng xanh đó, một đàn cô nhi gồm những em bé: lớn có, nhỏ có trên mặt còn hiện rõ vẻ thơ ngây, đứng chờ đón chúng tôi. Các em mặc một cái áo bà ba trắng, chân mang đôi guốc gỗ, miệng nở một nụ cười tươi thắm lắm, nét hân hoan hiện trên nét mặt — Chao ôi! các em trông dễ thương lạ. Lần lượt đoàn tôi bước chân đi theo vị tu sĩ trưởng, đằng sau là các em cô nhi, bước vào nơi các em trú ngụ để tránh mưa. Đó là một căn nhà gồm có ba gian, mái lợp tôn, tường quét vôi trắng. Mỗi gian có nhiều giường để các em nằm ngủ. Xế phía trái của nhà ngủ, có một dãy nhà gồm ba phòng là nơi để các em học tập.

Thăm hết viện cô nhi xong, chúng tôi xin vị tu sĩ trưởng được phép vui đùa với các em bằng những trò chơi. Vị tu sĩ vui vẻ gật đầu và nói:

«— Được mấy cậu tới chơi, mấy em vui thích lắm. Chúng tôi xin thành thực cảm ơn quý cậu về việc tới đây sinh hoạt với mấy em.

Tôi mỉm cười, đáp:

«— Thưa thầy, việc nhỏ mọn đó đâu có gì đáng kể. Bây giờ, chúng con xin phép thầy đề ra sinh hoạt với mấy em».

Vị tu sĩ khẽ gật đầu trả lời. Thế là chúng tôi bước vội về gian nhà ngủ của các em. Vừa thấy chúng tôi vào các em bu quanh lại chào đón và sau đó tất cả cùng vui chơi, sinh hoạt. Trông vẻ mặt rạng rỡ của các em khi chơi đùa, tự nhiên sao lòng tôi xúc cảm một cách lạ lùng. Tôi thương các em lắm.

Thế rồi cuộc vui nào cũng tàn, chúng tôi tạm biệt các em ra về. Nghe xong lời từ giả, nhiều em buồn rầu mặt méo xệch chực khóc. Chúng tôi phải hết sức dỗ dành và hứa tuần sau sẽ trở lại. Lúc về, chúng tôi được các em theo sau đưa tiễn. Xe đã đi rồi, các em vẫn còn đứng vẫy tay chào, sau đám bụi mù. Bóng các em từ từ khuất hẳn.

VI VƯƠNG

— Người bạn tốt nhất của tôi, chính là người quả trách chỉ bảo cho tôi biết làm lỗi.

T. GRÊGÔRIO.

THÌ LẤY ĐỒ HỢP

Trong một xuất hát cải lương, đến đoạn Lê Lợi và quân sĩ bị vây ở ngoài mà lương thực thì đã hết. Một quân sĩ thấy tình trạng đó nên vào trình:

— Thưa chủ tướng, lương thực đã hết xin chủ tướng định đoạt.

Kép đóng Lê Lợi quên phát vờ, quỳnh quá dậm chân, quát:

— Hết lương thực... th...i... lấy đồ hộp ở... ở trong «Ba Lỗ» đó.

Quân sĩ:

!!!?

CHẤN

MỘT TUẦN LỄ Ở

TOÀ SOẠN

Đề vui buồn với bạn đọc

(tiếp theo)

Thứ Sáu...

Hàng tuần, cứ vào buổi tối thứ sáu thì bài vở của số báo mới đã gần hoàn tất. Đó là số báo sẽ phát hành vào 2 tuần lễ sau. Nghĩa là luôn luôn tòa soạn phải đi trước thời gian tới 2 tuần lễ. Thí dụ hôm nay các sạp báo bắt đầu bày bán số 84, thì máy trên nhà in đã đang in giờ giang số 85 và tòa soạn đang hoàn tất số 86 để trong vòng 2 ngày nữa, tức là tới chủ nhật, phải giao đi chụp phim. Như chú Bách Khoa đã trình bày về kỹ thuật ấn loát ở số 51, tờ Thiếu Nhi đã phải trải qua nhiều giai đoạn :

1) Lựa bài đăng và ghi các kiểu chữ trên bản thảo.

2) Chuyển bản thảo xuống phòng xếp chữ.

3) Ấn công xếp chữ xong, lăn bài lên giấy rồi trả lại tòa soạn để sửa lỗi lần thứ nhất (première morasse).

4) Sau khi sửa lỗi xong, tòa soạn hoàn bài vở xuống phòng chữ. Ấn công sửa những lỗi sai rồi lại lăn lên giấy, trả lại cho tòa soạn để kiểm soát lần thứ hai (deuxième morasse).

5) Ấn Công sửa nốt những lỗi còn sót rồi lăn bài trên những tờ giấy tốt bằng một cái máy lăn bằng tay.

6) Bài lăn trên giấy trắng sẽ trả lại tòa soạn. Đến đây là hết giai đoạn xếp chữ.

7) Ở tòa soạn, các bài đã lăn, được đem dán thành từng trang. Mỗi kỳ phải có đủ 32 trang. Lúc dán có chừa những khoảng trống để họa sĩ Vi Vi minh họa.

8) Họa sĩ Vi Vi đã dành mỗi

NHẬT TIẾN

tuần, nguyên một buổi tối để vừa đọc nội dung vừa vẽ những bức hình cho thích hợp với bài.

9) Khi 32 trang đã đầy đủ, chừng đó mới làm mục lục (in ở trang 1 mỗi số).

10) Tòa soạn đọc lại từng trang báo đã dán để sửa bằng tay những lỗi còn sót lại. Khi đã sạch hết lỗi rồi, thì công việc của tòa soạn được coi là hoàn tất để chuyển qua giai đoạn ấn loát.

11) Tờ báo đã hoàn tất, được giao đi chụp phim (chụp nguyên từng trang một). Phim chụp được mới là âm bản (négatif) phải rửa lại lần thứ hai để có những phim dương bản (positif).

12) Những trang phim dương bản này được một nhóm chuyên viên « mise » trên một bảng nylon lớn bằng kích thước tờ nhật báo. Trên mỗi bảng nylon có thể dán được 8 trang Thiếu Nhi.

13) Các bản nylon ấy lại được chuyển xuống phòng phim để rửa lên mặt kẽm, gọi là đem ép kẽm.

14) Bản kẽm được gắn lên máy in và để cho máy tự động điều khiển in ra trên giấy báo.

15) Số lượng tờ báo khi được in xong, sẽ đem chở về nhà đóng sách. Ở đây, tờ bia có trả lời hộp thư của chị ĐPK đã chờ sẵn để những người thợ ghép ruột vào với bia, đem đóng kim rồi đưa vào máy xén cắt cho tươm tất. Những số báo thế là thành hình, được gói ghém kỹ lưỡng để giao cho các nhà phát hành đem phổ biến trên toàn quốc. Nhà phát hành sau đó 4 tuần sẽ thanh toán với quản lý về số báo bán được. Nghĩa là khi báo ra tới số 4 thì nhà phát hành sẽ tính toán kiểm kê để thanh toán tiền cho số 1.

Do đó, số vốn điều hành cho 1 tờ báo, tối thiểu là phải đủ tiền in 4 số, đó là chưa kể tiền quảng cáo, và cho rằng báo bán ra thu được hòa vốn. (Điều này ít khi xảy ra, nhất là với các báo Thiếu Nhi lành mạnh). Trường hợp báo số 1 chỉ thu về nửa vốn, thì tòa soạn vẫn phải bù đắp thêm vào chỗ lỗ lã để tiếp tục in số 6, số 7, số 8... v.v... như Thiếu Nhi đã phải bù đắp liên tục cho đến nay là đã tới số ngoài 80 rồi. Như thế, nếu không có trường vốn để chịu đựng thì tờ báo sẽ chết ngay khi mới چاپ chừng ở ngay sau vài bước đầu.

Nhiều em đã viết thư về thắc mắc, hỏi nếu báo bán lỗ thì tại sao ta không in chỉ vừa đủ số bán thôi như vậy có phải đỡ lỗ vốn vì tiền in, tiền giấy của các số còn ế không? Nhưng đi vào thực tế, thì làm sao ta có thể phân phối được số báo vào đúng những tay người mua để cứ hễ có 3000 độc giả thì chỉ in đúng 3000 số. Khi giao báo, nhà phát hành sẽ giao theo hệ thống sạp. Không phải sạp nào cũng biết chắc mình bán được bao nhiêu số để chỉ lấy đúng từng ấy số. Có tuần lấy 10 số chỉ bán được có hai (trả về 8 số). Có tuần lấy 5 số lại bán được cả 5 số đòi lấy thêm 5 số nữa nhưng rồi chỉ bán thêm được 1 số (ế 4 số). Số bán ế ấy sẽ giao trả về cho tòa soạn. Như vậy, để có thể phát hành báo được dồi dào, nhà báo nào cũng thế, bắt buộc phải in một số lượng cao hơn là số báo thực sự bán được. Thường thường muốn bán 6000 số bắt buộc phải in 10.000 hay 12.000 số. Theo kinh nghiệm của các nhà phát hành thì tờ báo nào bán được 50% số báo phát hành là tờ báo đã thuộc vào loại khá. Có nhiều tờ in 5000 số chỉ bán được không tới 200 tờ (họ sống vào nguồn tài trợ khác). Tờ Yết Kiêu số 1 của Lê Tấn Điều in 20.000 số chỉ bán được vốn vẹn có 80 số! (Bây giờ tình trạng tương đối đã khá hơn, nhưng cũng vẫn còn lỗ lã không thua gì Thiếu Nhi cả).

(còn nữa)

PHÓNG SỰ SINH HOẠT
CHI NHÁNH GIA ĐÌNH THIẾU NHI
ĐÀ LẠT

TRẠI HUẤN LUYỆN CHI NHÁNH ĐÀ LẠT

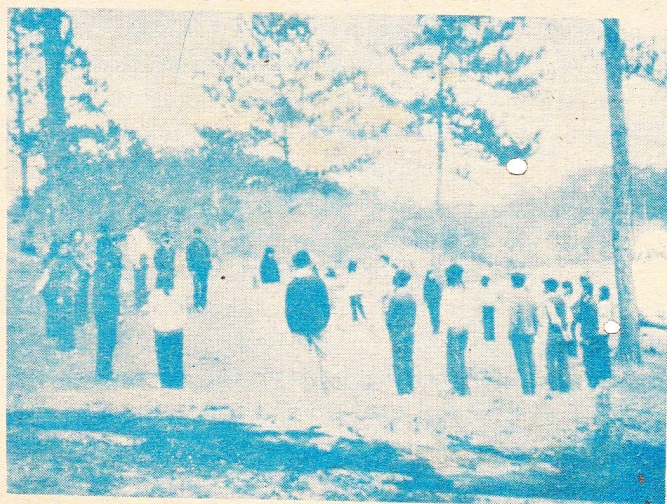
NHÂN dịp nghỉ lễ «Người cây có ruộng» ban điều hành chi nhánh Đalat có tổ chức một cuộc sinh hoạt với danh nghĩa là Trại huấn luyện. Đây là trại thứ hai (sau trại sinh hoạt ở Datánla ngày 25-2-1973) và cũng là ngày kỷ niệm 3 tháng thành lập của chi nhánh Dalat (25-12-1972 đến 26-03-1973).

Địa điểm tập hợp ở công trường Bồ Đề. Mới 7 giờ 30 hơi sương đang loăng, nắng chỉ mới chập chững những ánh sáng hồng, trời Dalat còn nằm yên trong cái lạnh ươm mơ buổi sáng, các bạn của gia đình đã đến hầu như gần đủ. Người cầm cái đòn kẻ vác ba lô, chia nhau mỗi gốc cây ngồi tán dóc chờ đợi giờ phút khởi hành. Bao nhiêu khuôn mặt rạng rỡ dưới buổi sáng mai. Đây

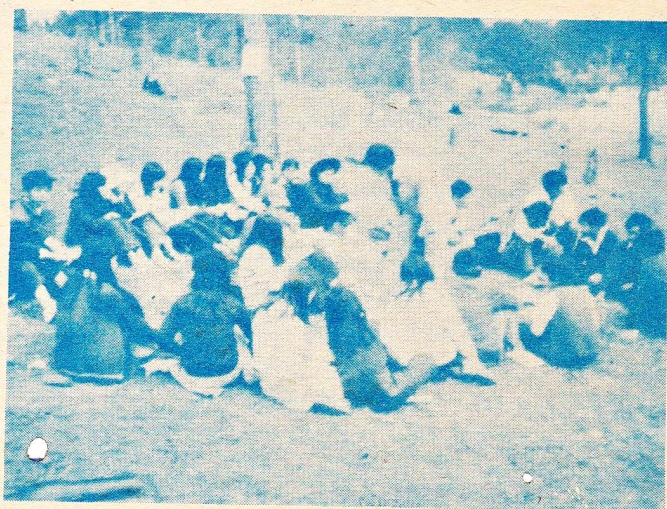
ánh mắt kia nụ cười cùng trao nhau với thật nhiều niềm tin hy vọng. Đồng hồ đã chỉ đúng 8 giờ, sau hồi còi tập hợp của anh đoàn trưởng, tất cả được lệnh khởi hành. Qua một đoạn đường di chuyển với sự hướng dẫn của anh Lê Nam Sơn (một hướng đạo sinh và cũng là trưởng ban xã hội của chi nhánh) bằng kỹ thuật chuyên môn dấu đi đường. Tất cả đã đến địa điểm dự trại «Đập Đa Thiện».

Đúng 9 giờ 30 chương trình trại được khai mạc. Sau khi làm thủ tục đoàn, hát bài Quốc ca, Đoàn ca (Thiếu nhi Việt Nam) anh đoàn trưởng Phù chí Hoàng giới thiệu các huấn luyện viên của buổi trại. Cùng với lời mở đầu của anh đoàn trưởng buổi trại được đưa vào chi tiết, đầu

tiên là mục huấn luyện về văn nghệ. Phan trọng Hân mang bộ mặt nửa cười nửa khóc, tay mang cây Guitar lưng thưng bước ra. Xin giới thiệu với các bạn đây là huấn luyện viên văn nghệ. Người đã từng đoạt giải «sầu ơi là sầu» tếu nhất trần gian này đó bạn. Tiếng hát âm vang bao phủ núi rừng, xen lẫn những tiếng cười rạng rỡ bất chợt vỡ tung ra. Sáu mươi phút rồi cũng qua, hồn người còn đang lâng lâng với dư âm tiếng hát được ngưng lại bởi tiếng còi tập hợp. Đúng 11 giờ chương trình tiếp nối, giờ thi đua nấu ăn bắt đầu. Đoàn chia làm 2 toán để lo lắng vấn đề bao tử đó. Khói đã lên xen lẫn những hàng thông, lơ lửng bay trong bầu trời xanh ngát. Vài con chim non cất tiếng hót ngây thơ, chập chập chuyển từng cảnh một phơi mình dưới ánh nắng. Một mảnh đất được dọn sạch, miếng poncho được trải lên. Từng món ăn của hai toán lần lượt trình làng với bao nỗi hân hoan dâng đầy nước mắt (khóí ấy chứ gì). Bếp đã thôi cháy bao nhiêu nồi niêu, xoong chảo, chén bát hiện hàng dài trước mặt. Đồng hồ đã chỉ đúng 12 giờ 30. Ai cũng nghe hồn hát

Trước giờ lập thủ tục bước vào buổi trại anh đoàn trưởng đang nhắc lại luật.

Giờ sinh hoạt huấn luyện văn nghệ dưới sự hướng dẫn của cây tếu «sầu ơi là sầu» Phan trọng Hân của đoàn. Phan trọng Hân (ngồi ở giữa đội nữ) kể là chị Trần thị Huệ (áo trắng sọc) phụ tá huấn luyện viên.

Nụ cười cùng giáo sư cổ vấn. Từ trái qua phải (nơi có cuộn giấy trắng) hàng đầu : Lê Nam Sơn, Phù chí Hoàng, Hà thị Lợi, Thầy Ngô tôn Long (đội mũ) Nguyễn văn Hùng, Phan trọng Hân (áo trắng). Đó là ban chấp hành chi nhánh Dalat.

Giáo sư cổ vấn Ngô tôn Long đang xem sổ đoàn, luật, và xem hình kỷ niệm trại sinh hoạt Datônla, các sinh hoạt khác.

khúc hoan ca. Bỗng một tin đưa đến, vào lúc 1 giờ giáo sư cổ vấn Ngô Tôn Long sẽ đến dự trại với đoàn. Thế là cảnh mời kéo dằng co nổi lên khiến căng cần bụng. Anh đoàn trưởng bắt bài hát, hăng say của Thiếu Nhi nổi lên, tiếng hát thật hùng và quên tất cả. Giáo Sư Ngô tôn Long vừa tới, sau phần «Nghỉ lễ» thăm hỏi, bữa tiệc nhập cuộc cùng sự tham dự của giáo sư cổ vấn. Đây là lời của anh đoàn trưởng : «Thưa thầy đây là mì xào dòn, xà lách trộn tôm mời thầy ạ. Còn mì căng kho, canh chua, canh hột vịt mời thầy tiếp tục.» Vừa mỉm cười ý nhị, vừa chậm rãi thưởng thức, Thầy Long nói : «Nào các anh chị hăng hái lên chứ, e lệ cái nỗi gì.» Cuộc tấn công bắt đầu, lệnh có hiệu lực trong vài giây hết trơn. Mục tráng miệng, yaourt, bánh, chuối... đưa đến Thầy Long với bao nhiêu lời nồng nhiệt, chân thành.

Chương trình liên tục đến mục sinh hoạt văn nghệ. Giới thiệu ban chấp hành với giáo sư cổ vấn Ngô Tôn Long.

Đoàn trưởng : Phù chí Hoàng

Đoàn phó : Võ thị Mai

Tổng thư ký : Lê Nam Sơn

Trưởng ban văn nghệ : Phan trọng Hân

Xã hội : Lê Nam Sơn, Huỳnh bình Hà

Báo chí : Nguyễn văn Hùng

Thể thao : Võ văn Trung

Thủ quỹ : Hà thị Lợi.

Quản thủ Thư viện : Nguyễn kim Tuấn

Tường trình sinh hoạt của đoàn cho giáo sư cổ vấn biết. Xem qua các điều Luật, nói về thư viện (hiện có hơn 60 cuốn sách) và xin cảm tưởng của thầy : «Với buổi trại hôm nay hơn 30 anh chị tham dự tôi thấy thật là vui lòng và hãnh diện lắm rồi. Với quá trình thành lập qua bao thử thách gian nan, từ một số ít ỏi đạt đến mức ngày hôm nay cùng một thời gian không nhiều tôi không biết nói gì hơn là thành thật khen các anh. Với chiều hướng sống hòa đồng, chí hướng rộng rãi của các anh chị tôi mong và hy vọng rất nhiều ở tương lai tuổi trẻ chúng ta.

Và lời sau cùng của tôi là khuyên các anh chị nên đặt những mục tiêu trường cửu cho đoàn, lý tưởng hướng về quê hương, tuổi trẻ... đừng dính dáng đến các vấn đề nhất

thời». Anh đoàn trưởng thay mặt tất cả cảm ơn thầy và xin nêu rõ thêm mục đích buổi trại : «Buổi trại hôm nay với mục đích đào tạo cho một số đoàn viên nông cốt một số kiến thức về văn nghệ, chuyên môn (morse...) để củng cố đoàn mai hậu. Chứ thật ra số đoàn viên hiện tại của chi nhánh Dalat là khoảng 60 người. Được chia thành từng ban : Báo Chí, Xã Hội, Hồng thập Tự, Du Ca (VN)...»

Sinh hoạt với đoàn một lúc, Giáo sư Cổ vấn ra về. Đặc biệt bộ râu của thầy vênh lên, hai tay khua cao, vừa chạy thầy vừa nói : Vui quá ! Xin chào tất cả. Thầy hứa sẽ hướng dẫn kỹ thuật cho tờ báo sắp ra.

Trời đã về chiều, nắng vàng len lỏi trong rừng thông lướt nhẹ trên những ngọn đồi. Phần huấn luyện cứu thương, morse, gút... chấm dứt. Đúng 6 giờ 30 trại kết thúc với những tiếng hát vang dậy núi rừng. Nắng buổi chiều thật vàng, hương rừng lảng lảng lưu luyến. Bóng đoàn người trở về đồ dài bên lối, thơm tròn bao niềm hân hoan chờ đợi. Thưa các bạn với lòng hăng say của tuổi trẻ, chi nhánh Dalat mong đến cùng các bài phóng sự sau thật nhiều niềm tin trên trang sinh hoạt này.

(tiếp theo)

Hơn

nữa, chắc không phải là ông ta bị bệnh, vì đôi mắt ông ta sáng quắc, chân bước nhanh nhẹn và vững chãi. Tuổi chừng gần 40, ông ta ăn mặc giản dị, nhưng đáng hoàng. Ông ta hỏi tôi, hơi pha giọng Đức:

— Ông là ông Hoàng Vĩnh phải không ạ? Tôi đã được nghe nói tới ông, là một người không những thạo nghề, mà còn kín đáo nữa.

Tôi nghiêng mình thi lễ. Tất cả mọi thanh niên như tôi đều phải lấy làm hân hạnh vì được khen tặng như vậy. Và tôi hỏi ông ta ai đã nói cho ông biết những điều hay về tôi như thế. Ông ta trả lời:

— Ô! Có lẽ tốt hơn là tôi không cần nói với ông điều đó ngay bây giờ làm gì! Nhưng cũng nhờ người đó mà tôi được biết ông mở cái cha mẹ, độc thân, và ở tại Luân Đôn.

Tôi nói:

— Tất cả những điều đó đều đúng, nhưng tôi không hiểu làm cách nào ông biết được khả năng về nghề nghiệp của tôi. Và nếu tôi đoán không lầm thì ông đến tìm gặp tôi cũng là để nói chuyện về một vấn đề có liên quan đến nghề nghiệp của tôi phải không?

— Chắc chắn rồi. Nhưng lát nữa ông sẽ hiểu tại sao tôi cần phải biết rõ những điều đó. Chẳng là vì tôi có một công việc muốn cậy ông, và điều cần nhất là công việc này phải được hết sức giữ kín. Ông nghe rõ không? Tuyệt đối giữ kín! Nhưng chúng tôi đã nghĩ rằng ông sống một mình thì có thể kín miệng được dễ dàng hơn là một người sống giữa gia đình.

Tôi nói với ông ta:

— Nếu tôi đã hứa với ông là sẽ giữ kín một câu chuyện bí mật, thì ông có thể tin ở tôi.

Trong lúc nói với tôi, ông ta nhìn tôi chăm chú, và tôi nhớ mình chưa bao giờ gặp một người nào có đôi mắt ngời rực và soi bóng đến như vậy.

Ông ta nói:

— Vậy là ông hứa với tôi điều đó?

— Vâng.

— Ông sẽ giữ im lặng ngay từ bây giờ, trong lúc làm việc, và sau lúc

TRUYỆN TRINH THAM

NGÓN TAY CỦA NHÀ KỸ SƯ

Nguyên tác : CONAN DOYLE

Phóng tác của : THU AN

đó xin đừng bao giờ nói lại với ai, hoặc ghi chép gì cả?

— Tôi đã hứa danh dự với ông!

— Vậy thì tốt lắm.

Ông ta đứng phắt dậy, đi nhanh như chớp tới cửa và mở ra coi: Ngoài hành lang không còn một ai.

Ông ta trở lại ngồi xuống:

— Được rồi! Kinh nghiệm cho tôi biết rằng mấy người thư ký thường rất thích nghe lén công chuyện của chủ. Bây giờ ta có thể thảo luận được.

Ông ta kéo ghế ngồi sát lại gần tôi, và đôi mắt nghĩ ngợi và soi bóng của ông ta lại nhìn chăm chú vào tôi.

Tôi bắt đầu thấy nóng tai. Cái lão gầy gò này làm tôi khó chịu và gần như sợ hãi. Dầu không muốn làm mất đi một khách hàng, tôi cũng nói:

— Tôi mong ông kể tôi nghe công việc mà đã làm ông phải mất công tới đây, tôi không có thừa thì giờ để nói chuyện vớ vẩn.

Mấy câu chót này tôi không chủ ý, mà tự miệng tôi nó thốt ra. Ông ta hỏi tôi:

— Năm chục đồng vàng để trả công ông làm việc một đêm có được không?

— Tôi bằng lòng.

— Tôi nói là phải làm việc một đêm, chứ thực ra có lẽ chỉ một giờ thì đúng hơn. Tôi chỉ cần ông cho biết ý

kiến về một cái máy ép dùng thủy lực. mới bị hư thôi. Nếu ông cho biết nó bị hư hỏng ở đâu, chúng tôi sẽ tự sửa chữa lấy. Giá đó ông chịu không?

— Công việc có vẻ nhỏ bé so với món tiền mà ông trả công cho tôi.

— Vậy đó. Chàng tôi mong ông sẽ tới chiều nay, bằng chuyến xe lửa cuối cùng.

— Tôi đâu?

— Tôi làng Y-Phong, ở vùng Bách San. Đó là một làng nhỏ ven rừng. Từ nhà ga Luân Đôn, ông đi chuyến xe lửa tới nơi vào khoảng mười một giờ mười lăm,

— Được rồi.

— Tôi sẽ mang xe ngựa tới đón ông tại nhà ga.

— À, ra còn phải đi xa hơn nữa ư?

— Vâng, chúng tôi ở hơi xa một tí. Cách ga xe lửa làng Y-Phong lối mười cây số.

— Vậy thì mình sẽ không tới nơi được trước nửa đêm. Tôi nghĩ chắc không có xe lửa trở lại Luân Đôn sau đó, vậy là tôi phải ngủ đêm tại đó?

— Vâng, chúng tôi có thể đề một cái giường cho ông nghỉ.

— Rắc rối quá! Tôi có thể tới vào một giờ nào khác, tiện lợi hơn được không?

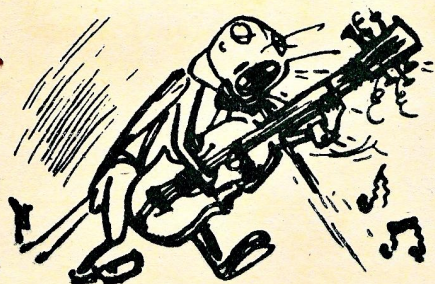
— Không! Chúng tôi đã thu xếp tính toán cả rồi. Chỉ có buổi tối là thuận tiện nhất. Vì thế, đề đền bù cho ông, chúng tôi đã phải trả một giá cao như vậy. Hẳn ông cũng thấy rằng khối chuyên viên nổi tiếng trong nghề của ông, sẵn lòng đến với giá đó! Với lại, nếu ông không muốn làm thì ông chỉ cần nói cho tôi biết là xong.

Tôi nghĩ đến năm chục đồng tiền vàng, và đến những thứ phải tiêu, và tôi bảo ông ta:

— Tôi không từ chối đâu! Trái lại, tôi rất vui về nhận lời. Nhưng tôi cũng muốn được biết công việc đó như thế nào, và tôi sẽ phải làm gì.

— Lẽ dĩ nhiên là tôi sẽ nói cho ông hay. Và lại tôi cũng không muốn chiều nay ông tới đó mà không biết gì hết về câu chuyện này. Bây giờ chắc hẳn không có ai đang nghe trộm mình chứ?

TRUYỆN LOÀI VẬT

ĐÔI BẠN

GIANG HỒ

PHAN-KHUƠNG-THÁI

(tiếp theo)

Đế. Chủ căn phòng cũng biết bày biện ra gì, dù nó chứng tỏ cái khiếu thẩm mỹ vô biên, man dại của gã chủ. Một vỏ ốc sên xám xịt thật to lớn, chiếm một chỗ tốt giữa căn phòng. Lại có năm, sáu vỏ nhỏ khác đặt rải rác, hoặc tựa những chỗ đất lồi hay che những chỗ đất lõm. Hai anh Đế nghĩ trong bụng: «Hách dữ! Bày đặt căng hai tấm da thạch sùng, định dọa ai đây? Một tấm dán sát vách bên trên, một tấm trải hồ nhẵn nheo làm thảm lót dưới nền. Không rõ gã hung thần đã xoi tái con mồi bị nạn chưa vỏ, chưa da... hay là gã nhặt nhanh nơi nào? Vài tiếng động chuyển theo hơi thở nhẹ, không biết rõ xuất xứ. Bỗng anh Đế Mèn thoáng thấy vài cọng râu còi cọc, dò thám từ sau một vỏ ốc sên nhỏ. Anh Đế Mèn lấy hơi phóng đến đó ngay, kịp nhận ra một thằng oắt Chuột Lát ốm yếu, đẹt cam. Trông nó thật xác xơ y như là hàm râu mép của nó, và nó chạy trốn ngay theo một ngạch phụ nguy trang khéo léo sau vỏ ốc sên cuối hàng (phòng khách), anh Đế Mèn đuổi thằng Chuột Lát tức khắc. Dường như nó dẫu dụ anh Đế Mèn đi vòng vo. Đến một ngõ cụt nó chúi ngay vào đụn lúa vàng tươi đầy ăm ắp, chỉ còn thấy chót đuôi trụi lông của nó ngo ngoe. Chẳng nói chẳng rằng, anh Đế Mèn cắn mẩu đuôi Chuột Lát. Anh ta khê nghiêng, bắt buộc thằng oắt

phải chui giật lùi ra từ từ. Không phải nó sợ lúa rơi đổ, nhưng vì nó lì lợm chịu đau không nổi. Anh Đế Mèn bật cười. Thằng oắt tí hon run rẩy và chỉ chực chạy tiếp.

— Này, chú mày trả lời ít điều coi, tại sao mà nhút nhát vậy?

Thằng Chuột Lát không chú ý lời chế nhạo, nó đáp:

— Anh có hỏi gì khác thì lệ giùm, vì ông chủ tôi sắp về.

— À, chú mày là kẻ giúp việc, mà cho ai?

— Buồn lắm anh ôi! Tôi phải làm việc không công và giữ nhà cho lão Chuột Cống. Thật là cực nhọc không có lương, chỉ có ăn uống cầm hơi đủ sống qua ngày.

— Nhà cửa, cha mẹ, họ hàng chú mày đâu không chịu ở, lại lang bạt đến đây?

— Tôi há? Mò côi.

— Tội nghiệp!!!

— Năm ngoái một trận lụt vì đại đã chìm chết cả họ hàng, bà con xa gần của tôi. May mắn thay, tôi «bị» lão Chuột Cống vớt lên, đem về nuôi dưỡng từ lúc tôi còn nhắm mắt, với mục đích lợi dụng về sau.

— Chẳng mở mắt được, sao chú mày không trốn đi?

— Lão tàn ác, cần gân cho tôi liệt hai chân sau, tôi không thể nào tàu thoát xa được. Tôi có thử lết đi một lần và bị lão hay biết. Lão cần tai, kéo đuôi tôi về, đánh cho một trận. Lão tập cho tôi tính nhút nhát, thụ động, sợ tự do, sợ ánh sáng...

Tôi hèn yếu, tôi sợ sệt... cái kỷ luật hà khắc, những sự cấm đoán của lão đặt ra và không cưỡng chống được.

Anh Đế Mèn khơi trúng vết thương lòng của con Chuột Lát, đành im lặng nghe nó tâm sự, than thân trách phận và khóc rầm rức. Anh Đế Mèn thông cảm cái số kiếp tù đày nô lệ của tên Chuột Lát vô cùng. Nhưng hiện thời anh phải tự cứu lấy thân trước đã, hơi đâu mà lo chuyện kẻ khác, nên anh hỏi thêm:

— Nhưng chú mày có thể giúp

tụi này thoát khỏi nơi đây không?

— Còn ai ngoài anh ra?

— Bạn tôi, thằng em Đế Nhũi.

— Được, hang tường ngoắt ngoéo như mê hồn trận, chớ dễ ra lắm. Cứ tìm ngõ có ánh sáng mặt trời soi thấu mà đi. Ra, vào... một lần sẽ quen thuộc liền.

— Một lần đủ cách đến già, ai mà ham trở lại.

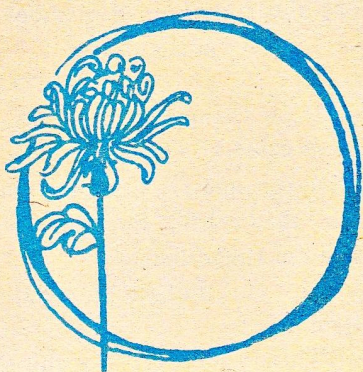
— Thôi lệ lên, kéo lão chủ sắp về.

— Khoan, chú mày dẫn tao quanh lại cái chỗ hồi nãy, nơi trưng bày vỏ ốc sên với da thạch sùng.

Tên Chuột Lát reo lên:

— Cái phòng khách. Từ đó cách mặt đất không xa mấy. Với hai chân sau bị tật, tên Chuột Lát đi thông thả nên chậm chạp hẳn. Nó quanh bên này, quẹo bên kia, có lúc lại theo đường xoáy tròn ốc. Ở một hẻm nhỏ, tên Chuột Lát cẩn thận ngậm hai cái xác bướm cải màu trắng đã chết khô. Anh Đế Mèn đoán chừng nó sẽ treo ở phòng khách. Thật là «thầy nào trò nấy» có khác! Quả nhiên thằng Chuột Lát tìm thế gắn xác bướm ngay khi đến phòng khách. Nó thận trọng một cách vụng về, rồi say mê ngắm nghía cái công trình mỹ thuật ấy. Quá đói cần phải kiếm cái gì lót dạ, anh Đế Mèn hỏi tên Chuột Lát từng chap. Không đề anh Đế Mèn phải chờ đợi lâu hơn, cái vỏ ốc sên anh ta đang tựa tự nhiên lung lay. Chính là cái đầu anh Đế Nhũi vừa hất. Vỡ lẽ ra anh chàng cũng biết đi khám phá những bí mật xây cất của lão Chuột Cống. Anh Đế Nhũi nghịch ngợm, quay lại lối cũ để ăn cắp một củ ấu, để anh hai nhắm nháp lớp tinh bột trắng béo ở trong. Hai anh Đế còn hài hước mời tên Chuột Lát cùng ăn. (Khéo lắm nhận chưa) Tên Chuột Lát bắn xúc xích, lo lát nữa Lão Chuột Cống kiểm soát kho lương, hao hụt thì nguy. Nó sẽ lãnh một trận đòn đích đáng hay một hình phạt tối đa.

(còn nữa)

THUỞ' MƠ

làm Văn Sĩ

TIỂU THUYẾT HỒI KÝ
NHẬT TIẾN

(tiếp theo)

nhưng đã ôm ở trong lòng tất cả say mê, mang trong tim một hoài bão thiết tha, một ước mơ cố đạt thành. Đó là mơ Làm Văn Sĩ!

Vào thuở còn cắp sách đến trường, số người ước mơ trở thành văn nghệ sĩ thật đông. Hà Nội ngày xưa, với tâm trạng bình thản, khung cảnh nên thơ thay đổi bốn mùa, khi vào hạ có hoa sấu lấm tấm giải trắng mặt đường, buổi sớm thu lá úa bắt đầu trải vàng trên lối đi để lại những cành trơ trụi in khẳng khiu trên nền trời đầy mây xám, từng giọt mưa xuân, từng tiếng ve hạ, từng vạt nắng thu hay những luồng gió đông rì rào đập trên kính cửa le lói ánh sáng của những căn phòng ấm áp, tất cả đã gọi lên trong lòng mọi người biết bao cảm hứng.

Chúng tôi đã làm văn nghệ một cách say mê. Chúng tôi đã tạo dựng cho thế giới học trò một bầu không khí của thơ, của văn, của nhạc, đầy tinh chất của học trò. Ôn ào, rộn rã thật đấy, nhưng không khỏi có những vấp vấp, vụng về thật dễ thương. Một trong những kỷ niệm đáng ghi nhớ là tờ giải phẩm Hồng Hà do Mai Anh và Trần Đỗ chủ

trương (Anh Trần Đỗ bây giờ là Giáo sư Sư Địa các trường tư lớn ở Saigon). Giải phẩm Hồng Hà là một ước mơ đã được thể hiện của những cây bút học trò. Chúng tôi mơ ước thực hiện những công trình như những bậc đàn anh đã đi trước: Ra báo, in tác phẩm, lập Văn Đoàn, và ấn hành giải phẩm. Có lẽ việc ấn hành giải phẩm là một công việc tương đối dễ làm nhất. Vì giải phẩm có tính cách tờ hợp, lại không phải là một công việc trường kỳ. Nó chỉ là một tác phẩm, nhưng là tác phẩm của nhiều người, do nhiều người xúm lại tạo dựng. Long trọng hơn thế nữa, tờ giải phẩm này còn là tác phẩm đầu tay của những cây bút học trò, không phải là chuyên nghiệp, tất cả đã tự làm lấy, lo lắng lấy như một nụ hoa đầu mùa trỗi lên giữa khu vườn đầy hoa thơm cỏ lạ của những bậc đàn anh đi trước.

Tòa soạn của giải phẩm đặt ở nhà anh Trần Đỗ, phố hàng Bát Sứ Hà Nội. Rõ ràng hơn hai tháng trời dôn đảo bằng tất cả lòng hăng hái của những tin đồn, ước mơ đã thể hiện. Tờ giải phẩm đã thành hình với những bài vở thu thập được của hầu hết các cây bút có tiếng trong giới học trò. Một ngàn tờ bích chương to bằng trang nhật báo được dán khắp các đường phố Hồng Hà, Hồng Hà. Đi đâu cũng thấy hai chữ Hồng Hà đập vào mắt, ở cột đèn, ở gốc cây, ở tường phố. Hàng Bông, Hàng Gai, Hàng Đào, Hồ Hoàn Kiếm, Đền Ngọc Sơn. Và dĩ nhiên là ở khắp các trường học. Nhưng như đã trình bày, chúng tôi chỉ là những tài tử chấp chững mới bước vào nghề. Chúng tôi đã để lại trên đường đi đầy đầy những sơ xuất. Từ cách tổ chức điều hành đến kỹ thuật trình bày, kỹ thuật ấn loát, cả ở vấn đề luật lệ nữa. Khổ sở nhất là về tấm bích chương quảng cáo. Thay vì xài giấy mẫu, chúng tôi đã in trên giấy báo. Thay vì in mực xanh, đỏ chúng tôi đã cho chạy màu đen. Thành ra những

tờ quảng cáo của chúng tôi đã vi phạm luật đang hiện hành. Vàng, theo luật lệ bích chương của tư nhân là bích chương phải có màu. Giấy mẫu, hay mực mẫu cũng được, miễn là không chỉ đơn thuần có hai màu khô khan là đen với trắng chỉ dành riêng cho những thông tư, thông cáo, in trên bích chương của chính quyền. Thế là những tờ quảng cáo còn thơm mùi giấy, còn lấp lánh ánh mực, đã được chúng tôi khổ công đi dán cũng khắp chưa qua được 24 giờ đã phải cấp tốc đi triệt hạ. Không còn cái gì cay cú hơn khi mình phải đang tay xé xoàn xoạt những sản phẩm tinh thần mà chúng tôi đã từng ấp ủ trong lòng từ bao nhiêu ngày qua, từ lúc mà ý định ra giải phẩm mới này sinh ở trong đầu. Các cụ ngày xưa thường nói chưa đổ ông nghề đã đe hàng tông, câu đó thật đúng. Khi chúng tôi chưa đi được một bước nào trong việc điều hành đã vội bàn tán với nhau om xòm về giấy phút vinh quang, cái giây phút mà những tấm bích chương mang hai chữ Hồng Hà được tung đi cùng khắp các đường phố Hà Nội. Bây giờ, vinh quang đó đã đến, nhưng đến một cách thật nào nề. Chúng tôi đã phải cắn răng mà xé, xé và xé! Ôi chà! Giả như cứ xé ngay ruột, gan, tim, phổi gì gì đó của chúng tôi đi có lẽ cũng còn đỡ đau hơn là phải xé những tờ giấy thơm như mùi mít đó. Làm văn nghệ tay mơ là như thế đó!

Nói đến tay mơ thì phải nói là tôi đã «mơ» nhiều. Ở đời có nhiều cái đại, lại chẳng cái đại nào giống cái đại nào, thế cho nên người ta cứ bị vấp té hoài hoài. Thời còn đi học, tôi cũng đã té nhiều lần. Đáng nhớ nhất là lần tôi hợp tác với một anh bạn cùng lớp là anh Đặng thành Ngữ (anh Ngữ bây giờ ở trong Nam, nhưng hơn mười lăm năm nay tôi chưa được gặp lại), đề tờ chức một chương trình gọi là «Chiếu bóng chiều Thứ bảy».

(còn nữa)

HỘP THƯ

(tiếp theo)

Em Nhật Nam, Nha Trang : Chị mừng thấy em Hóa năm rất vững lập trường của Thiếu Nhi. Ở tuổi chúng ta, chỉ nên phát huy lòng tốt, tình thương yêu, nhân đạo, không nên nói tới chuyện súng đạn, chém giết, chính trị. vốn là những vấn đề rất rắc rối, khó hiểu, gây cảm thù, đấu tranh, thù chột tuổi thơ. Mỗi người đều tu thân, đều trở thành người tốt thì cả xã hội sẽ tốt, can gì mà phải gây cảm thù đang lúc còn quá trẻ, chưa thể suy luận sâu rộng, dễ bị lợi dụng. Các em cứ thương yêu nhau đi đã, hãy làm người cho xứng đáng đi, rồi khi lớn, các em đã vững vàng, các em sẽ tùy nghi lựa chọn cách phục vụ tổ quốc. Chím chưa đủ lòng can đảm, đừng vội bay. Em Hóa rất xứng đáng với sự tin cậy của tòa soạn, em ấy cần là phải. Nếu em ấy thấy sự không hay cho các em, em ấy cần ngang lại là em ấy can đảm chứ không bất lịch sự đâu. Mỗi đoàn viên GĐTN đều có bổn phận gây tình thương yêu với mọi người, em nhắc với các em khác như vậy dù n chị với nhé.

Em Nguyễn Ánh Tuyết, Saigon : Em có nhiều thắc mắc quá, nên đến tòa soạn hỏi trực tiếp vào sáng chủ nhật em ạ.

Em Hoài Thanh, Gia Định : Thẻ sẽ về tận nhà, Nhưng mà bé phải gửi một bao thư có ghi địa chỉ của bé thì thẻ nó mới thấy đường, nó bay về nghe bé.

Em Mỹ Dung, Saigon : Em đi Xe Saigon - Lăng Cha Cả, tới số nhà 124 đường Trường Minh Ký em xuống, đi bộ thêm mấy bước rồi quẹo tay mặt chừng 20m là nhìn thấy tòa soạn liền em ạ.

Em Áo Ảnh, Gia Định : Em đi xe Bảy Hiền tới Lăng Cha Cả em sang xe Lăng Cha Cả Saigon, gần tới cổng số 6 em xuống xe quẹo tay trái vào 20m gặp tòa soạn. Loại Sách Vàng chị giới thiệu là loại nhỏ bằng nửa cuốn Thiếu Nhi, giá có 40 đồng mà thôi. Loại sách em hỏi thì đọc giải trí được chứ không có phần giáo dục em ạ.

Em Thu Hà, Saigon : Chị rất tiếc không thể trả lời thư riêng, mong em đừng giận nhé.

Em Trần Như Bảo, Đà Nẵng : Nếu chờ lâu mà không thấy thẻ thì có lẽ thư đã thất lạc. Em gửi phiếu khác về vậy nhé.

Em Lê Quỳnh Lan, Saigon : Em xem nơi chị trả lời Vũ Thiệu em nhé.

Em Lê Quốc Thắng, Nha Trang : Sao em cứ tự trách mình quá vậy. Chỉ nên tự trách điều này thôi, là chú bé lười tập viết đấy nhé. Chú bé ơi! Chú bé có mộng lớn ghê Thôi được rồi. T.N. sẽ chờ 20 năm nữa chú bé làm T.T. chú bé sẽ mua mỗi kỳ một triệu tờ, phát không cho mỗi Thiếu nhi một tờ. Thiếu Nhi tương lai sướng quá nhỉ.

Em Lý Mạnh Trung : Báo còn từ số 1 đã đóng bộ. Em cứ gửi bưu phiếu về theo giá tiền mỗi bộ 600 đồng và 150 đồng cước phí bảo đảm là sẽ nhận được báo em ạ.

Em Vũ Thiệu, Hóc Môn : Mẫu phiếu đã đăng lại. Muốn mượn sách phải có thẻ GĐTN và làm thêm thẻ thư viện. Bài viết trên một mặt giấy là hợp lệ rồi đó em.

Em H. Ngâu, Saigon : Em cứ viết mỗi mục riêng ra một tờ giấy, bỏ chung bao thư để là kính gửi tòa soạn Thiếu Nhi, nhân viên sẽ phân riêng ra từng người phụ trách em ạ.

Em Phúc Định, Định Tường : Sau ngày tết Trung Thu, phát giải xong, lại có cuộc thi mới. Tìm được một độc giả mới là quý lắm, đáng vui lắm, đừng có buồn. Nếu mỗi em Thiếu Nhi lại tìm được một độc giả mới thì T.N. sẽ vững như bàn thạch em ơi!

Em Bạch Phượng, Biên Hòa : Từ số 76 trở tới đây thì em có thể gửi về mua lẻ ở tòa soạn được đó em.

Em P.L. Ba Xuyên : Em có đủ điều kiện để gia nhập GĐTN. Chị chờ phiếu của em đó em nhé.

Em Chúc Chít, Saigon : Chị giới thiệu loại Sách Vàng giá 40 đồng, loại đó có nhiều cuốn hay. Còn loại kia chị không có ý kiến. Chị đã ghi rõ giá tiền rồi mà. Hai loại đó trùng tên, chị không biết. Có những điều tế nhị khó nói, mong em hiểu dùm chị nhé.

Em đã đến tòa soạn mà không gặp chị : Thư em không ghi tên. Có lẽ em nghĩ là có bài văn thơ kèm thì chị sẽ coi tên em ở bên bài văn thơ. Sự thật chị chỉ phụ trách phần hộp thư, nên chị chỉ nhận được mảnh giấy có thư của em mà thôi em ạ. Đáng lẽ chị không thể trả lời nhưng vì thấy em buồn quá nên chị chiều em, chứ lần tới mà em ghi tên không rõ là chị chịu luôn đấy nhé.

Em T.T.T, Saigon : Múc của em đọc lên đã thấy ngon. Nhưng lần sau em đừng ghi mơ hồ « một chút... » em ghi rõ bằng nửa muống. Lòng hạt bắp hay hạt đậu xanh, hoặc bé nữa thì bằng con... chỉ, thì các em khác sẽ hình dung ra và làm đúng cân lượng như thế món của em bày mới thành công em ạ.

Em Nguyễn Trường Anh, Nha Trang : Nếu chưa nhận được thẻ thì có lẽ thư đã thất lạc, em gửi thẻ khác về vậy nhé.

Huỳnh Long Giang, Trảng Bàng : Các sách của chú Nhật Tiến đều do nhà xuất bản Huyện Trâu ấn hành. Nhà xuất bản này cũng có giá trị và đường dẫn. Cho nên chú cũng không thấy cần thiết lập thêm nhà xuất bản nào nữa. Chị rất cảm ơn em đã có lòng hy sinh cho Thiếu Nhi. Chị tin rằng Thiếu Nhi sẽ vượt qua được cơn sóng gió này em ạ.

Em Ngọc Hồng, Phú Nhuận : Chị nghĩ rằng em tưởng tượng quá xa, chị ấy không ghét gì em đâu. Nhưng nếu chị ấy có nhiều em tinh thần thì em cũng đừng buồn, nếu em yêu chị ấy thì em phải cảm thông với chị ấy, đừng ghen tị mà em sẽ mất tất cả, sống trong đau khổ thù hận, em ạ.

Em Lưu Dũng, Diên Khánh : Nếu ở Diên Khánh không có cuốn Người Việt Cao Quý thì em có thể gửi 120 đồng về nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon 1 em sẽ nhận được cuốn đó. Tên thật của em hay rồi. Em ở xa quá, chú Vi Vi làm sao mà thu nhận em làm môn đệ được, em ơi!

Em N2 D, Đà Nẵng : Đáp số của bài Đố vui số 81 là 1.073.741.821, số thứ năm ấn công sếp sai đó em ạ. Các bài đáp đúng đều cùng đáp số với em. Đầu bài đố vui 81 in là: «... Biết rằng cái cửa kính tròn này có đường kính là 30 cm», như thế là rõ lắm, sao em lại nhầm với đường kính của miếng kính tròn nhỏ xiu ở giữa. Em chịu khó nghiên cứu lần đó em.

Em Đặng Thị Thu, Long An : Chú Vi Vi bảo tranh em chưa thẻ lên báo được nghe em.

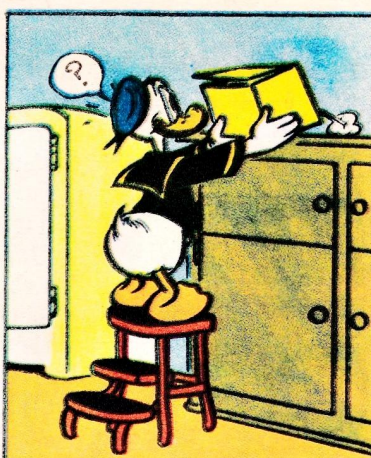
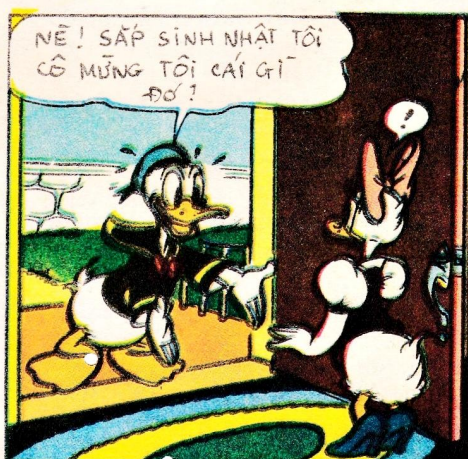
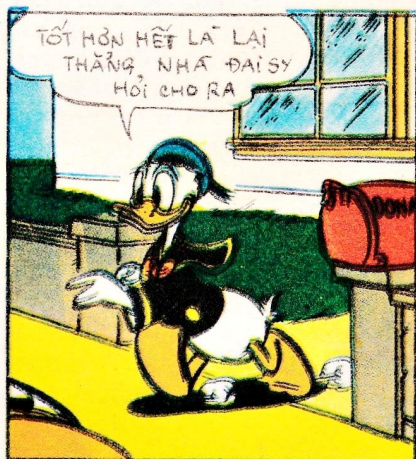
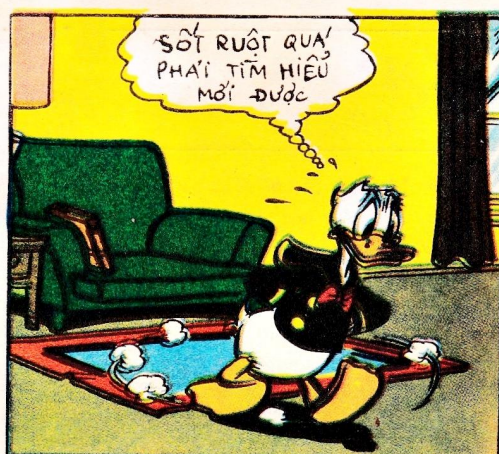
Em Nguyễn Hưng, Gia Định : Mấy người moi thư trong thùng thư ra vậy, tội nặng hơn ăn cắp tiền đó em vì nhiều khi làm lỡ dở công việc của người khác. Họ làm vậy chỉ để lấy con tem sống đó thôi mà. Họ tàn nhẫn ghê em nhỉ.

Các em : Hồ Trơ, Huế — Thanh Phương, Dalat — Nhật Quý, — Chợ lớn Lâm Thành Điện, Qui Nhơn — Trần Hùng Sơn, Vĩnh Bình — Thi văn Tài Vĩnh Bình — Trần Huyền, Đà Nẵng — Thảo Lam, Bình Dương — Kim Oanh, Vũng Tàu — Dạ Luân Viễn, Tam Kỳ : Chị đã nhận được thư. Hãy cười và nổi vòng tay lớn với các bạn trong khu Đại Đoàn kết này các em nhé.

Thương mến tất cả các em

CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH

ĐỒ NẠN TÒ MÒ

© 1970. — Walt Disney Productions.